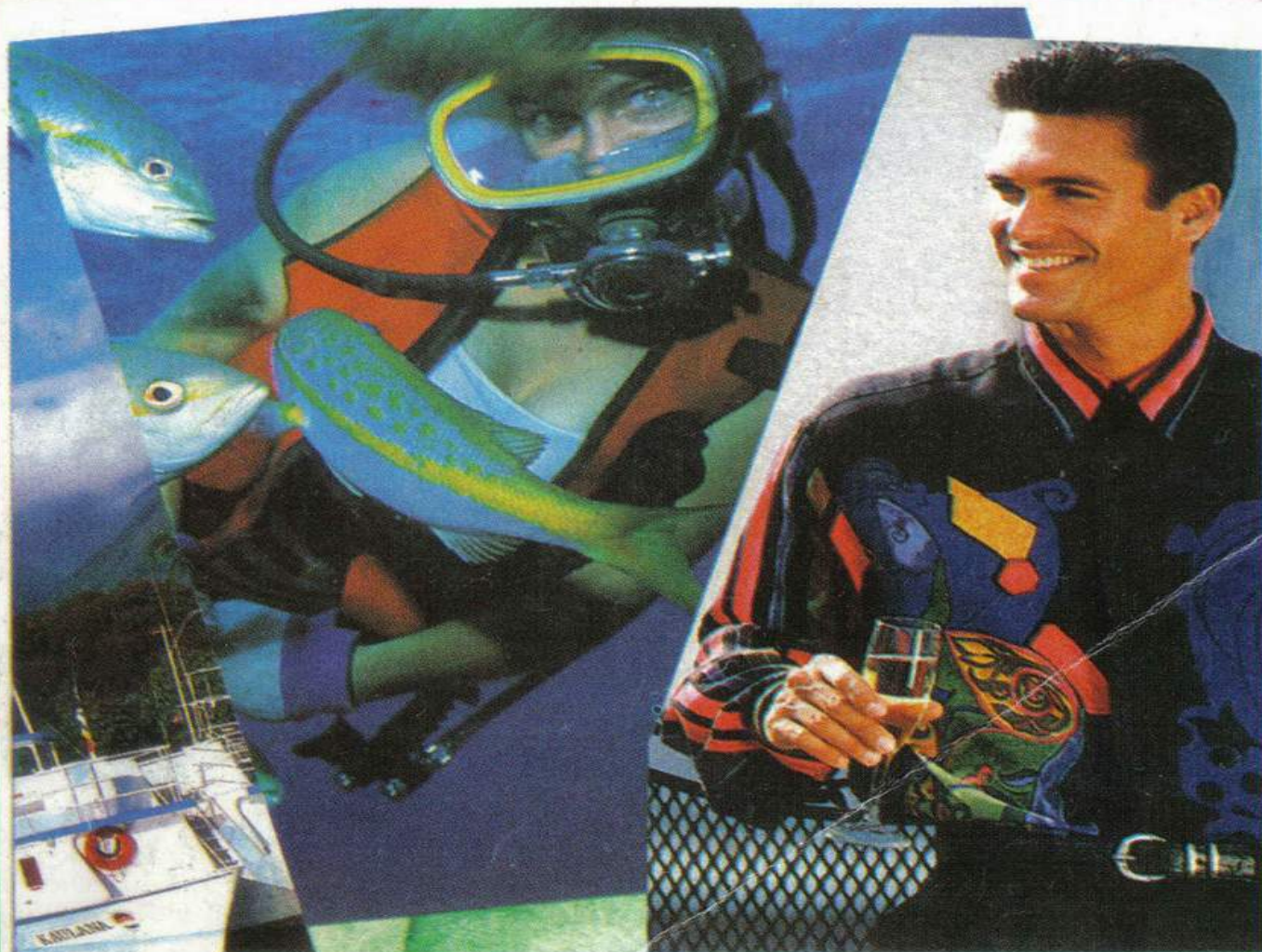


ЭКЗОТИКА

32

ЛАЙЗА УОЛАС



ЖЕЛАНИЕ, НАДЕЖДА И МЕЧТЫ

ЛАЙЗА УОЛАС
ЖЕЛАННИЕ, НАДЕЖДА И
МЕЧТИ

Превод: Петя Христова

chitanka.info

Чаровната блондинка Леона Блумфийлд дори не подозира, че този най-обикновен летен ден ще се превърне във вододел на живота ѝ. Прага на офиса ѝ в артистичната посредническа агенция прекрачва един мъж, който удивително много прилича на Пиер Босиер. Леона го наема за дубльор на прочута кинозвезда, но нещата се подреждат така, че той става главен герой в моминските ѝ блянове.

I

Леона погледна към стенния часовник. Беше точно девет. Започваше новият ѝ работен ден. Времето обещавахе да бъде горещо. Работеше на десетия етаж в красива сграда, разположена на около петдесет метра от плажа на Дайтън бийч. От прозореца ѝ се виждаха крайбрежието и безкрайната шир на океана. С копнеж погледна към блестящата от утринното слънце вода. Малко по-късно щяха да се появят белите луксозни кораби, които редовно преминаваха между Дайтън бийч и Бахами. Леона знаеше пътните им разписания наизуст. Въздъхна. Защо не можеше сега да си лежи на плажа и да се наслаждава на безоблачното синьо небе, вместо през целия ден да седи в офиса. По нейно мнение, да се построи работна сграда в близост до един от най-известните плажове в света, граничеше със садизъм. За миг си представи архитекта на тази сграда. „Положително той сега лежи на слънчевата си тераса и се наслаждава на деня.“

Пъхна чантата си в едно от чекмеджетата на бюрото и се отправи към кафе машината да си приготви сутрешното кафе. Опитваше се да се съсредоточи върху работния ден. Отметна с бързо, енергично движение русите къдрици около финото си лице. Сините ѝ очи бяха загубили нежно замечтаното си изражение и вече блестяха бодро.

Леона Блумфийлд беше секретарка в едно посредническо бюро по изкуствата. Шефът ѝ прекарваше голяма част от времето си на плажа или в някое от многобройните кафенета по булевардите на Дайтън бийч и оставяше цялата работа на нея. След като я бе назначил преди няколко години, той бързо бе забелязал усърдието и амбицията ѝ. Да взема отговорни решения, на Леона ѝ доставяше удоволствие, засилваше се нейната самоувереност. Беше стъпила с красивите си крака здраво на земята.

Натисна червения бутон на кафе машината. Чуваше как водата бавно започва да ври. Стъкленият съд се пълнеше бавно — първо на капки, после на тънка кафява струя.

Телефонът иззвъня и Леона вдигна слушалката.

— Посредническа агенция „Комедия“, добро утро — обади се с топлия си ведър глас.

Нейният шеф я бе назначил именно заради този любезен глас, без дори още да познава нейното усърдие и доброта. „Ние водим преговори с режисьори, артисти почти само по телефона — беше ѝ обяснил той, — и не се нуждаем от някоя грачеща врана, мис Блумфийлд. Вашият глас звучи така мило, както изглежда и лицето ви и моите клиенти ще ми бъдат благодарни!“

Леона се бе усмихнала. Това, че беше красива, го знаеше, че нейният глас звучеше мило, също ѝ беше известно, но похвалата я беше зарадвала.

— Ало! Тук е Франк Борден от „Юнайтед филм корпорейшън“. Имаме проблем!

— Ако се отнася за някой артист, с удоволствие ще ви помогна — отвърна Леона делово.

— Нуждаем се спешно от дубльор на Пиер Босиер.

Лицето ѝ стана сериозно и попита напрегнато:

— На Пиер Босиер?

— Да, на Пиер Босиер. С кого говоря?

— Казвам се Леона... Леона Блумфийлд.

— Така, мис Блумфийлд. Работата е спешна. Препоръчаха ни вашата посредническа агенция като благонадеждна и способна и затова ви се обаждаме. Не ни разочарвайте! Както споменах, проблемът е много спешен. Ограничени сме във времето.

Леона завъртя безпомощно очи. Хората от киното винаги ужасно преувеличаваха. Всеки проблем се сравняваше с пропадането на света.

— Няма ли прочутият Пиер Босиер свой собствен дубльор? — попита тя. — Не ми изглежда много логично. Защо не работите с неговия дубльор?

— Много сте досетлива, мис Блумфийлд. Разбира се от само себе си, че Пиер Босиер има собствен дубльор, но именно за този дубльор се отнася. При една сцена с езда той се нарани и сега лежи в болницата на Дайтън бийч. Съгласно договора, на Пиер Босиер му се забранява всяка опасна филмова сцена. И ако му се случи нещо, човек не може да си представи последиците от това.

Непознатият ѝ събеседник явно преувеличаваше. Леона се усмихна и потърка челото си.

— Филмът, който се снима с Босиер е адски скъп — продължи той. — И когато нашият главен изпълнител на ролята... така, моля ви!

Човекът отсреща говореше така, че тя едва не загуби възхваляваното от всички спокойствие.

Все още не бе изпила своето сутрешно кафе.

— Една секунда.

Остави слушалката, скочи, наля си кафето, внимателно постави чашата на бюрото и отново седна на стола си. Искаше да си спомни какво всъщност знаеше за известния филмов актьор Пиер Босиер. Той печелеше много, астрономически много, това бе безспорно. Възнаграждението му за всеки филм надхвърляше милиони. Пресата с удоволствие се занимаваше с хонорарите му, понеже бяха известни малко други неща около неговата личност. Обграждаше го тайнственост. Пиер успяваше да опази своя личен живот от външния свят. Никой не знаеше дали е женен, влюбен или има приятелка.

Пиер Босиер беше изгрял като ярка звезда на американския филмов небосклон и чудното при това беше, че досега се бе снимал само в три филма. Репортерите го описваха като един модерен Ерол Флин и филмовият свят беше твърдо убеден, че през следващите години ще се прослави още повече чрез участието си в роли на герои и любовници, тъй като цяла Америка следеше с интерес неговите изяви. Пиер Босиер действаше на жените покоряващо. Когато ги погледнеше с кафявите си очи от екрана, събуждаше романтични копнежи у тях. Те скришом въздишаха и си мечтаеха за любов, нежност, романтика, вечна красота и младост. Неговото по мъжки хубаво лице обещаваще преданост, широките му рамене — сигурност, тесните му хълбоци и дълги крака — страст, а деликатните му ръце — нежност. Изглеждаше роден любовник и обстоятелството, че никой не знаеше какъв е всъщност, го правеше още по-тайнствен и привлекателен. Тъмните му коси падаха небрежно по високото му чело и му придаваха безгрижен младежки вид. Възрастта му трудно можеше да се определи. Леона смяташе, че е на около тридесет, тридесет и пет години.

Тази блестяща звезда беше мъжът, за когото всяка жена си мечтае.

Леона поднесе чашата към устните си.

— Е, как е, мис Блумфийлд? Хрумна ли ви нещо? — прозвуча в слушалката.

— Ще бъде трудничко — пророкува тя и кръстоса крака.

— Кога ще можете да ни изпратите някого?

Тя сбърчи красивото си вирнато носле.

— Моля ви, мистър...

— Борден.

— Моля ви, мистър Борден, толкова бързо не може да стане. Вие ми поставихте една наистина трудна задача. Кой може да изглежда като Пиер Босиер? Изчакайте един момент, ще проверя в нашата картотека.

С елегантния си крак премести подвижната картотека, сложи настрана чашата кафе и започна да прелиства картите, но никой от мъжете на снимките не й допадна. Бяха обикновени хора, а не филмови богове като Пиер Босиер, макар че между тях имаше и такива, които изглеждаха добре.

— Мис Блумфийлд! Чакам.

— Търся, мистър Борден, но е много трудно да намеря подходящ.

„Боже мой, колко нетърпелив е този човек. Откъде можеше да се намери втори Пиер Босиер?“ Искаше да помогне на Франк Борден, но не знаеше дали това изобщо е възможно. От друга страна, работеше в посредническа агенция, заплащаше ѝ се за това и трябваше да се погрижи за доходите на шефа си.

Заобяснява спокойно и търпеливо.

— Необходимо е много точно да установя прилика между отделните актьори и вашата звезда. Това ще ми отнеме известно време. Дано намеря някой, който да е най-близо до вашите изисквания.

— Мис Блумфийлд, вече си мисля, че неоснователно ми препоръчаха вашата агенция като много надеждна.

— Не сте прав, мистър Борден.

„Дано да не изляза от релси“ — рече си Леона и си припомни думите на своя шеф: „Задържайте клиентите толкова дълго и така любезно, колкото можете. Вероятно ще ви хрумне нещо в последния момент. Винаги да се запазва спокойствие — това при нас е правило номер едно“.

Правило номер едно, изглежда, при Франк Борден щеше да има малък успех.

— Не може ли да ви позвъня по-късно, мистър Борден? През това време ви обещавам, че ще намеря подходящ дубльор на Пиер

Босиер. Трябва да имате само малко търпение.

— Да ми позвъните по-късно? Търпение? Какво разбирате под „по-късно“? Цялата ни филмова компания е в паника. Всичко е обърнато с главата надолу.

„При снимането на един филм винаги всичко е обърнато с главата надолу“ — помисли си тя. Бавно отпи глътка кафе и направи на невидимия Франк Борден една гримаса, която никак не би му харесала. Чудеше се какво точно да му отговори. Той навярно би се обърнал към другите посреднически агенции във Флорида и това никак не ѝ харесваше. Съмняваше се, че действително би могла да му помогне. В целия свят нямаше друг мъж, който да прилича на атрактивния Пиер, освен собствения му дубльор, който бе тежко пострадал. Франк Борден попита раздражено:

— Всъщност, ясно ли ви е, колко струва една снимачна минута, мила моя?

— Сигурно доста много.

— Доста много и още много повече, невинно ангелче! Вие през целия си живот няма да спечелите толкова, колкото Пиер Босиер получава за един-единствен филм.

— Е, и? — повиши глас Леона. — Какво искате да кажете? Вие така можете да ме направите едва ли не лично отговорна за това, което печели вашата звезда. Честно да ви кажа, това въобще не ме интересува.

Високомерният тон на Франк Борден я дразнеше. Имаше желание да тракне слушалката, но трябваше да се намери все пак дубльор. А за в бъдеще филмите с Пиер Босиер никога не би гледала. Сега се потеше и си влошаваше настроението, докато разглезеният актьор звезда вероятно седеше на палубата на луксозната си моторна яхта, а неговият стар иконом му сервираше разхладителни напитки.

Всеки знаеше, че Пиер Босиер през свободното си време се оттегляше на яхтата си и не разговаряше с никого. Досега на нито един репортер не бе се удала възможността да се доближи до нея. Пиер и неговият иконом, един стар мулат от карибския остров Антигуа, отпращаха най-безцеремонно досадниците. Изглежда, дребният тъмнокос мъж беше единственият човек, когото Пиер можеше да търпи около себе си. Леона си спомни за сбръчканото му лице, което

се появяваше в пресата почти толкова често, колкото и снимката на суперзвездата.

По време на снимачните работи в Холивуд Пиер Босиер живееше в пристанището на Санта Барбара в ослепително бялата си яхта. Всяка сутрин шофьор от филмовата компания отиваше да го вземе и вечер отново го връщаше. По списанията и в репортажите на телевизията никога не липсваха в по-заден план истерични млади жени и момичета, хипнотизирано втренчени и поглъщащи го с влюбен поглед. Но мястото до него беше винаги празно. Никой не го бе виждал хванат под ръка с приятелка, съпруга или актриса.

„О, ти, световноизвестен, самотен, божествен Пиер Босиер, къде да ти намеря дубльор?“ — нареждаше мислено Леона.

Разсеяно се заслуша във воплите на Франк Борден за огромните суми, които се изразходвали при снимането на един филм в днешно време, особено с толкова известна звезда като Пиер.

— Всяка сцена трябва да се снима повторно, да се потрети! — вайкаше се той. — И всичко струва пари! Тези суми ще ни съсипят! Всички сме толкова разтревожени за случилото се нещастие на дубльора. Към края на снимките никой не внимаваше. Не ни върви и това е! Само ако знаеха кинозрителите колко е съсипващо създаването на един филм. Бедният мъж... дубльорът на Пиер... Аз още го виждам как лежи на земята, преди да го откарат с линейката в болницата.

Любопитството на Леона се пробуди.

— Разкажете, моля ви, каква беше тази сцена, при която той пострада?

— Вече ви споменах, че е сцена с езда, мис Блумфийлд.

„Беше ли ми споменал?“ Опита се да си спомни.

— И дубльорът, който трябва да намеря, трябва не само да изглежда чудесно, а и да може майсторски да язди? Това още повече ще ме затрудни, мистър Борден. Впрочем, хрумна ми една идея. Защо да не дадем обява в някое филмово списание? Ще я уредя аз, понеже вие сте много зает. Вашето време е ценно, имате да вършите толкова много неща, така че не ви е до поместването на обикновена обява.

Последните й думи звучаха преднамерено иронично. Леона започваше да се учудва защо Франк Борден разговаря толкова дълго с нея, твърдейки, че всяка секунда при снемането на един филм струвала цяло състояние.

— Обява? По принцип не е лоша идея, мис Блумфийлд, но в нашия случай за съжаление не е възможно. Забравяте, че нямаме никакво време.

Леона се озадачи. Нещо се бе случило! Това не беше вече гласът на Франк Борден. Този мек, приятен тон... и любезността, с която ѝ говореше. Беше той! Самият Пиер Босиер! Голямата звезда! Това беше несъмнено неговият глас. Прочутият, вибриращ глас на Пиер Босиер, който разтуптяваше женските сърца. Значи не лежеше на палубата на своята яхта. Навярно беше в студиото или някъде там, където се снимаше филма, и може би бе подслушвал през цялото време разговора между нея и Франк.

Сърцето ѝ затуптя силно.

— О-о! — възкликна смутено и прибави едно безсмислено: — Така...

Пиер Босиер се смееше. И как само се смееше! Никога не беше чувала през живота си такъв нежен, младежки, възбуждащ и толкова мил смях. „Страхотен прелъстител! Значи не е такъв само във филмите си. Как ли се разговаря с такава известна звезда?!“

Чувстваше главата си празна. Устата ѝ пресъхна. За първи път в живота си беше поразена от един мъж само за няколко секунди. Постепенно се овладя.

— О-о! — чу го да казва. — Така... — Опитваше се да я иронизира. — Това ли е нормалният тон за общуване във Флорида, мис Леона?

Не я бе назовал мис Блумфийлд като онзи педантичен Франк Борден, а по малко име. Сигурно това беше номер да флиртува. Прие го като нещо естествено — все пак той се държеше мило с всички жени.

Въздъхна дълбоко и ситуацията ѝ се стори абсурдна. На другия край на телефонната линия бе най-известният филмов артист на Съединените щати и милиони момичета ѝ биха завидели за това.

— Значи, нормалният ми общителен тон не ви харесва — отговори дръзко. — Впрочем, моето словесно богатство е доста по-обширно. Просто бях толкова смутена, че сте слязъл от вашата космическа висота да говорите с простосмъртна като мен, че за момент загубих ума и дума.

Очакваше с нетърпение как ще реагира. Изглежда, на прочутия Пиер Босиер думите ѝ му доставиха голямо удоволствие, защото той се засмя много прелъстително. „Боже мой, колко е чаровен!“

Леона се колебаеше между дързостта и предпазливото поведение. Тя не си падаше по красавците. За нея те бяха някак недействителни. Струваше ѝ се, че такъв добре изглеждащ мъж никога няма да бъде само неин, и затова е по-добре от самото начало да не го допуска до себе си.

— В моята космическа висота, както се изразихте, мила моя Леона, въздухът е много студен и животът ми е твърде самотен. Случва се все по-рядко някой да разговаря непринудено с мен. Вие, предполагам, сте много хубава и добра жена. И това е причината разговорът с вас да ми доставя такава радост.

Леона беше почти трогната, но се усъмни в откровеността му. „Дали е истина това, което казва, или играе поредната си роля?“ Прие втората възможност.

— Нека да бъдем по-делови. Да ви намеря дубльор толкова бързо, и при най-добро желание не мога да го сторя! В картотеката си не открих никой, който поне малко да прилича на вас. Нямаме късмет. Не може ли някой да се гримира така, че по време на опасната сцена да мине за Пиер Босиер? За един способен гримьор това не е проблем. Гримьорите променят лицата на хората така, че собствените им майки не могат да ги познаят.

Събеседникът ѝ се засмя, но не каза нищо и тя продължи:

— Признавам, че във вашия случай това би било трудно, но все пак е по-добре от нищо. Не сте ли мислил по този въпрос?

— И още как, умното ми момиче! Но се касае за сцена с езда на необязден кон и именно тази сцена е най-важната в целия филм. Нашата изключително способна гримьорка направи опит с млад актьор, който от време на време ме заместваше, когато истинският ми дубльор пострада, но не се получи нищо.

— Необязден кон? Кой в днешно време може да язди необязден кон, мистър Босиер?!

Леона изпитваше боязън към конете.

— В този случай не е ли по-добре да се свържете с Тексас? Това, от което се нуждаете, е истински каубой! Що се отнася до ролите ви, мистър Босиер, защо ви виждам винаги в старомодни филми? Ако се

вярва на слуховете, вие сте много талантлив. Трябва ли тогава винаги да играете в такива пошли сцени?

Пиер остана безмълвен. Известно време по линията се чуваше само припукване.

— Мистър Босиер? — обади се Леона плахо с чувство за вина. — Още ли сте там? Много ли се разприказвах? Забравете това, което ви надрънках, и ме извинете... Случва все толкова рядко да общувам с известна кинозвезда, че се увлякох и говорих за всичко, което ми хрумна. Извинете ме — повтори смутено.

Той продължаваше да мълчи. Леона си гризеше нокътя на палеца и не знаеше какво да прави. „Дали да затворя телефона? Но все пак Пиер Босиер и Франк Борден са мои клиенти!“ Изведнъж си пожела да бъде сега далеч оттук.

— Да дам ли обявление в пресата, мистър Босиер? — опита за пореден път. — Би било дреболия за мен и с удоволствие ще го направя за вас и филмовата ви компания. Това е един общоприет начин и, кой знае, може би ще имаме щастието да ни се обади подходящ дубльор.

Все същото тягостно мълчание отсреща.

— И така, ако и сега не ми отговорите нищо, разговорът за мен е приключен.

Естествено, Леона не можеше да види с какво учудване и удоволствие Пиер Босиер я слушаше. От времето, когато беше признат за голяма кинозвезда, никой не беше му казвал толкова прямо истината, никой не бе разговарял с него така непринудено. „Тази малка дръзка женичка — мислеше си той, — е като бликащ извор, който отново може да утоли жаждата ми за нормални отношения и искреност.“

Беше напълно омаян от гласа ѝ и желяеше тя да му говори безспирно. Седеше на стола до бюрото на Франк Борден, подпрял с ръка лицето си и си представяше как би могло да изглежда това очарователно същество. „Може би е руса, крехка, нежна и много весела. Може би също е романтична и малко сантиментална, което естествено никога не би си признала. Може би е добра, умна и сърдечна. Както и...“ Не позволи на фантазията си да стигне чак

толкова далеч. Лицето му придоби тъжен израз, но просветна бързо, когато чу последните думи на Леона. Преди тя да изпълни своята закана, побърза да ѝ отговори:

— Не, моля ви! Не затваряйте още, мис Леона! За момент не присъствах духом, извинете ме. Вие ми предложихте да дадете обява, нали?

Леона се смути. Отново бе този мек тембър! Не можеше да повярва, че реагира на един глас с разтуптяване на сърцето и изчервяване, но все пак се случи. Страните ѝ буквално пламнаха, а сърцето си чувстваше да бие чак в гърлото.

— Да, мистър Босиер — успя да отрони.

— Добре, тогава да опитаме с обявата — съгласи се той. — Но ще трябва още утре да се помести в някое филмово списание. Ще направите ли това?

— Ще се опитам, мистър Босиер.

— Изглежда сте много способна, мис Леона. Щастлива случайност е, че Франк е открил номера на вашата посредническа агенция.

— Не съм по-способна от всички други секретарки — отговори Леона скромно, но се зарадва на компимента му по един почти детски начин. — А що се отнася до работата ми, тя ми създава удоволствие. — И прибави бързо: — Особено когато ми се удаде възможност да си побърря с такъв мил и известен мъж като вас.

Пиер сияеше.

— Благодаря — каза тихо. — Удоволствието е изцяло мое. Но да се върнем към същността на нещата. Изпратете сметката за обявлението в „Юнайтед филм корпорейшън“, на Франк Борден. Всички, освен мен са в хотел „Хилтън бийч“.

— Знам. Вие живеете в яхтата си. Цяла Флорида е осведомена за това.

— Хората ги интересува всичко, което е свързано с моята особа.

Пиер поклати глава с досада. Мразеше ужасно шума около себе си, но не знаеше как да го отклони или да го спре.

— Вие също ли се интересувате, мис Леона? — подхвърли.

Леона се поколеба за секунда. Накрая каза сдържано:

— Предпочитам да не отговоря на този въпрос. Впрочем, не е никак трудно да се узнае какво вършите и къде живеете. Вестниците са

пълни с това. В тях пише повече за вас, отколкото за новия президент на Америка.

Изглежда, Пиер намери думите ѝ за твърде остроумни. Засмя се по момчешки гръмогласно. В този момент на Леона ужасно ѝ се прииска да го види. Имаше чувството, че е много мил човек и изобщо не е надут или високомерен. „Дали в действителност е така хубав както във филмите си?“

— Между другото, мистър Босиер — продължи смело, — милиони жени се интересуват от вас. Важно ли е толкова мнението ми за августейшата ви особа? Нашият разговор е почти приключил. Невъзможно е да се срещнем лице в лице и затова ще си позволя да ви издам нещо. Знаете ли, мистър Босиер, аз не съм от тези, които превъзнасят един мъж само защото е хубав и известен филмов артист. Това удоволствие го предоставям на тийнейджърите, които могат да крещат по-силно от мен.

— А аз, мис Блумфийлд, не съм мъж, който обича да го боготворят. Не знам дали ще ми повярвате или не, но е така — отвърна Пиер Босиер любезно. — Сигурно имате погрешна представа за мен, както и много други хора, които преценяват една филмова звезда само от слуховете и историите, които достигат до ушите им, или от клюкарските статии в големите илюстрирани списания.

Прозвуча доста рязко и Леона се сконфузи.

— Въпреки това разговорът с вас ме радва много. Жалко, че вдругиден ще трябва да се връщам в Антигуа. Може би знаете, че там живея. Бай! Щастлив съм, че се запознах с вас, макар и по телефона.

Чу се пращане по линията. Пиер Босиер беше оставил слушалката. Известно време Леона гледа телефона, замислено потърквайки нослето си.

„Какво искаше да каже голямата звезда с това: «Жалко, че вдругиден трябва да се връщам в Антигуа?». Жалко?! Защо? Жалко за кого? Да не би да е възнамерявал да се срещне лично с мен?“ Тръсна енергично глава. Беше безпредметно да тълкувано този начин думите му. Вероятно не означаваха нищо. Хората от киното сипеха непрекъснато подобни комплименти и ласкателства, а после ги забравяха почти веднага. Те бяха като захарен памук — като близнеш, веднага се разтопява и изчезва. Театър, всичко е театър!

Седна на стола до бюрото, прозя се и хвърли поглед на часовника. Беше изминал цял час от позвъняването на Франк Борден. Време бе отново да се съсредоточи в работата си. Въздъхна и отвори пишещата си машина.

II

Списанието се наричаше „Долис дрийм“ и публикуваше както рецензии на филми, реклами, кинопрограми, така и обяви, свързани с киното. Леона още същия ден предаде обявата в редакцията му. На следващата сутрин, на път за работа, тя си купи поредното издание на „Долис дрийм“ и сядайки зад бюрото, любопитно го разтвори. Почувства се напрегната.

— Търси се... търси се... — мърмореше си тихо и разлистваше с показалец страниците. — Търси се... Има я! Наистина е поместена!

Бавно прочете:

„Търси се дубльор на известния филмов артист Пиер Босиер. Снимките на филма са в Дайтън бийч. Евентуалният кандидат за работа трябва да отговаря на следните условия: да може да язди отлично, да изглежда чудесно и да е веднага на разположение. Обадете се незабавно на посредническа агенция «Комедия»!“

Леона кимна доволно. Обявата се набиваше в очи и бе напълно достатъчна. Очакваше с интерес първото обаждане.

Беше девет без десет и имаше достатъчно време да си направи сутрешното кафе на спокойствие. Докато станеше готово, можеше да позвъни и на своята приятелка Бланш, която живееше в Орландо — намиращ се на петдесет мили от Дайтън бийч.

Бяха приятелки от години. Бланш беше на двадесет, неомъжена, амбициозна и запалена по танците. Работеше в Орландо за „Дисни уърлд“, където във всекидневните приказни паради изпълняваше ролята на Снежанка. Заедно с това тя водеше занятията на новопостъпилите танцьори и танцьорки, грижеше се за хореографиите и костюмите на отделните герои от приказките и заучаваше с колегите си новите танци.

Бланш познаваше всички посреднически агенции във Флорида и Леона имаше намерение още предната вечер да я попита дали евентуално се сеца за дубльор на Пиер Босиер, но не бе успяла да се свърже с нея.

Набра телефонния й номер.

Дочу сънен глас отсреща.

— Бланш? Звучиш ми ужасно уморено! Съжалявам, ако съм те събудила, но имам нещо спешно. Снощи не можах да те открия. Слушай, скъпа, подсети ме кой може да бъде дубльор на Пиер Босиер?

— А?

— Пиер Босиер! Търся му дубльор. Страшно е спешно, по възможност още днес. Не ти ли хрумва някой?

— Дубльор за Пиер Босиер? За прочутия Босиер?

— Точно за него. Размърдай си мозъка, може да се сетиш нещо.

Леона заусуква около показалеца си кичур коса от гъстата си руса коса, после вдигна краката си върху бюрото и погледна навън към морето. За момент телефонната линия остана тиха. След това се чу една звънка прозявка.

— Изморена съм. Що за безсърдечно същество си, Леона!

Бланш се прозя още веднъж.

— Можеш да си продължиш да спиш — настоя Леона, без да се трогне, — но преди това помисли сериозно!

— Нищо не ми хрумва. Толкова рано сутрин никога не ми хрумва нищо сериозно. Това трябваше да го знаеш?

— Отнася се за Пиер Босиер — примами я Леона. — Вчера разговарях с него по телефона.

— Ти си говорила с Пиер Босиер? Ще полудея! Веднага разкажи всичко! Как му звучи гласът? Как се изразява? Любезен ли е, високомерен ли е, надут ли е? Казвай! Намираш ли, че си въобразява, че е нещо много? Самомнителен ли е?

Изглежда, умората на Бланш се бе изпарила. Леона се засмя.

— Гласът му звучеше съвсем нормално и много мило. Нито е надут, нито е самомнителен.

— Какво ти каза той? Повтори дума по дума!

— Бланш, моля те, нямам време за това. На работа съм. Изчакай до неделя. Нали ще дойдеш на плажа? Дотогава ще трябва да

потърпиш. Обещавам ти да повтора всяка дума, която си разменихме аз и Пиер.

— Пиер и ти? — извика въодушевено Бланш. — Как само звучи! Като че ли сте стари приятели! Пиер и аз! — повтори й шеговито. — Това наистина звучи многообещаващо. Кога ще го видиш?

— Не ставай глупава, Бланш! Имахме чисто професионален разговор, но действително гласът му звучеше мило. И ние разговаряхме страшно дълго.

— Сериозно? Не ме ли занасяш?

— Напълно сериозно, Бланш. Честна дума, но за това повече — в неделя. Не се ли сещаш за дубльор? Тогава продължавай да спиш. Съжалявам, че те събудих.

— Ти се майтапиш, Леона! Да продължа да спя! Сега, след като говорихме за Пиер Босиер! Нервите ми са опънати, кръвта ми кипи във вените — декламираше патетично Бланш. — Умът ми се събуди, нуждая се от студен душ. Толкова съм бодра, а ти ме пращаш да спя. Моля те, моля те, разкажи ми още малко за него!

— Не сега, съкровище! Чука се на вратата, трябва да свършвам. Може би ще ти се обадя пак довечера. Ако не — ще се видим в неделя, по същото време, както винаги.

Бързо остави слушалката на апарата, смъкна краката си от бюрото и викна:

— Влезте!

Не се случваше често посредническа агенция „Комедия“ да бъде посещавана от някого, преди той предварително да се е обадил. Леона не намери в бележника си да е отбелязано някакво посещение.

— Моля — повтори високо, — влезте!

Вратата се отвори и Леона се втрени смаяно в посетителя. „Това е... не може да бъде! Халюцинации ли имам?!“

Един мъж пристъпи с протегната към нея ръка, като ѝ се усмихваше любезно. Този мъж удивително приличаше на известния актьор Пиер Босиер! Безброй пъти го беше виждала усмихнах от филмовите плакати, а усмивката на непознатия толкова си приличаше с тази на Пиер Босиер, че без малко не си глътна езика. Опита се да продума, но нещо я стягаше в гърлото.

Непознатият стоеше пред нея и с интерес я гледаше в лицето. Тя се опита да открие разлика между него и Пиер Босиер. Да, всъщност,

имаше доста различия. Този беше не толкова елегантен, неизбръснат и облечен небрежно. Въпреки това приликата с истинския Босиер беше смайваща. Леона се опита още веднъж да каже нещо.

Гласът ѝ прозвуча прегракнало.

— Кой... кой сте вие? Моля, седнете!

Мъжът седна на стола до бюрото ѝ, като продължаваше да я наблюдава изпитателно с кафявите си очи. Изглежда, беше доволен от това, което виждаше.

Леона, която трудно излизаше от релси, този път не можа да запази самообладание. За да скрие смущението и несигурността си, го погледна особено строго, което предизвика у него лека усмивка.

— Кой сте вие? — попита още веднъж.

Подръпваше смутено русите си кичури коса и красивото ѝ лице се покри с руменина. Почувства особена симпатия към него от пръв поглед, а сърцето ѝ започна ускорено да бие. Беше напълно объркана. Той беше истински двойник на Пиер Босиер и гледаше остро като орел. Явно му харесваше много смущението ѝ и го намираще за очарователно.

— Казвам се Джим Крос!

Надигна се от стола и се поклони. На Леона това ѝ се стори малко старомодно, но същевременна и мило.

— Ще се радвам да ме наричате просто Джим — добави той.

Как само се усмихваше! Кестенявите му коси падаха небрежно върху челото му. Леона небе виждала друго толкова привлекателно мъжко лице. Беше тясно, загоряло, мъжествено и младежко — просто покоряващо хубаво!

Тя хвърли един поглед от прозореца към безкрайния океан с надеждата той да ѝ подейства успокояващо. „Само да не ми се усмихваше така чаровно! Едва издържам!“ — помисли си.

— Значи, Джим! Сам Бог ви е изпратил!

— Не разбирам какво искате да кажете? — отвърна той и в тъмните му очи блеснаха огънчета.

Леона се опита да се държи спокойно и малко надменно, но не ѝ се удаде напълно.

— Така ли?

Колебаеше се дали да гледа хубавото му лице или впечатляващите му ръце. И двете гледки бяха вълнуващи.

— Очевидно небето ви е изпратило при мен, защото нашата посредническа агенция „Комедия“ усилено търси дубльор на Пиер Босиер — на известния Пиер Босиер, когото вие естествено познавате.

Не очакваше отговор и продължи:

— Кой не го познава? А това, че смайващо приличате на него, просто не мога да коментирам!

Изучаваше подробно ръцете му. Пръстите му бяха дълги, тесни и изглеждаха изключително благородни. Въобще не си пасваха с небръснатото му лице и това я учуди. Не подхождаха и на износения му сив пуловер, на изтърканите светлосини джинси, на прашните, някога бели маратонки и на скъпия златен часовник. Джим Крос проследи погледа ѝ и явно преднамерено покри с длан часовника.

— Знам, естествено, че приличам на Пиер Босиер — рече спокойно. — Често са ми го казвали и сигурно си мислите, че това ме е радвало. Всъщност, досега ми е било все едно, дори и досадно. Но днес е нещо друго. Най-после тази дяволска прилика да ми помогне в нещо и да спечеля някой долар. Така да се каже, съдбата ми е длъжник, задето толкова ме е оприличила с друг. От пари се нуждае всеки и, когато прелиствах списанието, си казах: „Стоп, Джим! Тук има нещо за теб! Те търсят точно твоя тип! Иди в агенцията да те видят.“ Така си мислех и ето ме тук!

Извади от задния си джоб най-новия брой на „Долис дрийм“ и го постави на бюрото пред Леона.

— Това тук ми донесе щастие.

Той се ухили и Леона откри, че тази груба усмивка също не му подхожда. „Ако е избръснат и е облечен в чисти дрехи, този Джим ще изглежда доста добре!“

— Наистина е щастие, че тъкмо днес сте си купил „Долис дрийм“ — отвърна му. — Щастие за вас, щастие и за хората от „Юнайтед филм корпорейшън“, които търсят дубльор. Снимал ли сте се някога във филм, мистър Крос?

— Джим... или държите да се обръщате към мен само по фамилия? Не, не съм се снимал във филм, но има ли това значение?

— Сигурно не, Джим! Но основното е да можете да яздите.

— Мога. Това е професията ми.

— Учител по езда ли сте?

Джим се засмя. Въпросът ѝ му се стори забавен.

— Учител по езда? Нищо подобно. Аз съм цирков ездач и работя в малък пътуващ цирк, който през лятото се мести от град на град във Флорида. Имаме много общи неща с циганите, във всеки случай водим живот като техния. Рядко знаем, откъде ще дойдат следващите пари, обичаме свободата и повечето време спим под открито небе.

„Колко е първичен — мислеше си Леона, — може би не само живее като циганин, а е точно такъв!“

— Цирков ездач — рече гласно. — Действително е необичайна професия, но за разрешаването на нашия проблем е много необходима!

Всичко съвпаднаше, беше невероятно! Гласът на Джим приличаше учудващо на гласа на Пиер Босиер. Можеше да прецени това, тъй като вчера бе разговаряла продължително с кинозвездата по телефона.

— Умеете ли да яздите необязден кон? Това е свързано със сцената, в която ще се снимате. Дубльорът, който се търси, трябва да може няколко секунди да се задържи на гърба му. Изглежда, филмът отново ще е уестърн.

И тихо, но не достатъчно тихо, че Джим да не може да я чуе, Леона добави:

— Жалко! Защо поне веднъж не се снима в сериозна роля?

Джим се засмя и показа безукорно белите си зъби. Всичко у него сякаш бе свършено! Той не обърна внимание на забележката ѝ.

— И така, подходящ ли съм за работата?

— Не познавам по-подходящ, Джим!

— Колко красиво звучи името ми от вашата уста, мис...

— Блумфийлд! Леона Блумфийлд! — представи му се смутено.

— Леона Блумфийлд — повтори Джим с мекия си глас. — Да, името ви подхожда... Блумфийлд... Леона: Мога ли да ви наричам Леона?

Никоя жена не би могла да отхвърли молбата му, която бе произнесена с такава любезност. Във всеки случай, не и Леона. Сърцето ѝ, което се беше успокоило за малко, отново започна да бие като лудо.

— Моля... — отвърна дрезгаво и бързо прибра няколко папки с документи в чекмеджето, за да прикрие вълнението си. Когато отново го погледна, той кимна леко с глава и се усмихна.

— Чудесно е, че се запознах с вас, и че мога да се възползвам от работата, която ми предоставяте. Времената са лоши за цирковите артисти. Джобовете ми са доста празни.

Почука за потвърждение джобовете на панталона си.

— Кога да започна? В обявата се казва: „Незабавно.“ Аз съм готов. Колкото по-бързо, толкова по-добре!

— Смятам, че оттук можете веднага да отидете във филмовата компания. Но ми дайте секунда време да позвъня до „Юнайтед филм корпорейшън“. Жалко, че няма да присъствам, когато ви видят! Ще паднат от изненада!

Само като си представи, как ще ги ошашави Джим Крос, Леона изпита такова удоволствие, че смущението и несигурността ѝ изчезнаха напълно и започна да се смее весело. Сините ѝ очи блестяха и дръзко бе вирнала малкото си носле. Джим намери това за очарователно. Той не я изпускаше от поглед и се радваше заедно с нея по своя привлекателен, непринуден начин.

— Много ме интересува физиономията на Пиер Босиер, когато ви зърне — хихикаше Леона. — Ще се гръмне! Толкова приличате на него! Представете си, че е суетен и че си въобразява, че е най-красивият мъж на света. Ще умра от смях! И изведнъж е конкуриран от един нищо и никакъв цирков ездач...

Стресната затвори уста.

— О-о! Не мислех това — извини се бързо. — Искях да кажа, в сравнение със световноизвестната звезда Пиер Босиер, един цирков ездач естествено е...

Отчаяно търсеше подходяща дума.

— ... Нещо незначително — помогна ѝ Джим очевидно развеселен.

— Не, не, не — запротестира Леона. — Наистина не исках да кажа това. Не бива да си мислите така! Само глупаво се изразих. Моля, повярвайте ми, не исках да ви обидя!

— Съвсем не ме обидихте — отвърна ѝ Джим с любезната си усмивка. — Вие сте много чаровна, Леона.

Тя въздъхна.

— Не ми се сърдете!

— Не се сърдя.

— Забравете глупавата ми забележка! Може ли да ви помоля за нещо?

— За почти всичко на света!

Леона му хвърли лукав поглед.

— Не е свързано с пари. Бих искала много да узная, какво е било изражението на лицето на Пиер Босиер при срещата ви. Бихте ли ми разказал след това?

— Обещавам ви! Аз самият я очаквам с нетърпение. Не възразявате ли довечера да прием по нещо?

— Може и без да прием. Само да ми се обадите по телефона... Налага се сега да попълните няколко документа.

— Всъщност, имали и „мистър Блумфийлд“? — попита Джим внезапно и Леона отново се изчерви като ученичка.

— Не, няма „мистър Блумфийлд“...

Отвори дясното, после лявото чекмедже. Джим я бе объркал така, че да не може да се ориентира в собственото си бюро. Накрая намери формулярите и му подаде един.

— Както ви казах, това е само една формалност, Джим! Естествено ще получите работата, тъй като със сигурност няма да се появи втори двойник. Изключено е. Ето ви писалка.

При допира за секунда с красивата му ръка Леона бе обзета от сладостно, стягащо сърцето чувство. Джим спокойно кръстоса дългите си крака и внимателно започна да чете въпросника.

— Какво искат да узнаят още за мен, освен името ми и адреса? Изтърпени наказания? Наркотици? — Поклати замислено глава и отметна тъмната си коса от челото. — Само заради вас попълвам това, Леона. Допускам, че ако не се направи, бихте имала неприятности, а аз естествено не искам това! Иначе бих смачкал и хвърлил листчето в първото кошче.

— Имате право, мистър Крос. Но тогава ще трябва да се откажете от работата си, понеже без регистрация не мога да ви запиша в нашата картотека. А без картотека не мога да посреднича.

— Добре, добре! А без посредничество няма да получа работа и пари. Разбирам!

Джим постави листа на бюрото ѝ.

— Ето — каза той примирено и започна да пише, — върша задължението си като честен американски гражданин. Не би ли било

добре през това време да телефонирате на „Юнайтед филм корпорейшън“.

Леона кимна и набра номера. Джим сведе хубавата си глава, така че косата му падна над веждите и се съсредоточи върху въпросите. Леона го наблюдаваше крадешком.

Мина известно време, докато Франк Борден се обади.

— Мистър Борден, няма да повярвате, но намерих вече дубльор. Седи точно пред мен и толкова прилича на Пиер Босиер, че не може да се различи от него. Не преувеличавам, скоро ще се убедите!

— Не мога да си представя това — отвърна Франк Борден в кисело настроение.

— Ще се убедите лично, когато видите Джим Крос — така се казва мъжът. Помнете думите ми.

Джим беше вдигнал глава, гризеше писалката, и изглежда бе загубил желание да попълни докрай въпросника. Леона му кимна подканящо и направи насърчителна гримаса.

— Можели да дойде веднага? — попита Франк Борден.

— Няма проблеми. Кажете ми къде снимате. — Тя посегна към бележника си и вписа нещо.

— Всичко е ясно. Какво ще правим с комисионната за посредничество?

— Първо ни изпратете този мистър Крос да го видим — отговори Франк Борден.

Джим ѝ прошепна:

— Вие сте усърдна в работата си и това ми харесва. Не се оставяйте току-така. Филмовите компании са богати и дубльорът на Пиер Босиер получава висок хонорар. Вашият процент също трябва да е висок.

Леона даде знак, че го е разбрала, но въпреки това не назова никаква сума на Франк Борден.

— Момент, моля, мистър Борден. — Закри слушалката с ръка и рече тихо: — Във Флорида е прието да се плаща накрая, мистър Крос!

После продължи разговора си с Франк Борден. Джим вдигна широките си рамене и протегна пред себе си ръце, сякаш искаше да каже: „Добре, добре! Не исках нахално да ти се меся в работите, а само да ти дам малък съвет.“

— Разбрах всичко — обясняваше в това време тя по телефона, като заедно с указанията на Франк Борден, отговаряше и на пантомимата на Джим.

— Значи така, мистър Крос трябва по най-бързия начин да дойде в хотел „Хилтън бийч“, където се събират всички участници във филма! „Хилтън бийч“ е на десет минути път оттук... с кола да, но... Изчакайте... трябва да попитам мистър Крос дали...

Закри отново слушалката и погледна Джим със съмнение.

— Притежавате ли кола?

Той поклати отрицателно глава и се ухили. „Без съмнение, още по-беден е, отколкото си мислех“ — мина ѝ през ума.

— Мистър Борден, мистър Крос трябва да вземе такси, защото няма кола!

— С какво си припечелва парите?

— Той е цирков ездач и работи в пътуващ цирк.

— В момента не — вметна Джим. — Безработен съм.

— Но нали преди малко твърдахте, че работите. — Леона го погледна слисано.

— Мислех, че така ще ви направя по-добро впечатление — отвърна гузно той.

Силният глас на Франк Борден прозвуча от мембраната:

— Какво става, мис Блумфийлд? Нямам време да вися с часове на телефона! Ще се реши ли проблемът най-накрая?

— Разбира се, сър!

Леона тъкмо понечи да затвори, когато Франк извика:

— Задръжте! Изчакайте още!

На другия край на линията нещо се съвещаваха, докато Леона и Джим се поглеждаха безмълвно. На Леона ѝ се стори, че това трая цяла вечност.

— Пиер Босиер още не е пристигнал, а ние бихме искали да чуем неговото мнение за дубльора — отново се чу гласът на Франк Борден. — Ще се опитаме да го потърсим на яхтата му. Запазете още малко търпение.

И няколко секунди по-късно добави:

— Не изпращайте сега дубльора. Задръжте го при вас.

Франк Борден говореше толкова гръмогласно, че Джим безпроблемно долавяше всяка негова дума.

— Не зависи само от мен — заключи той накрая. Леона не се осмеляваше да погледне Джим в очите.

— Отнасят се към този Пиер Босиер като към Господ... — промърмори. — Не можели да решат без него! Кой знае, дали днес той изобщо има желание за това.

Говореше все по-разпалено и на Джим явно му беше ужасно забавно. Изведнъж тя млькна и подпря главата си с длани. Дългите ѝ руси коси рукнаха по раменете ѝ.

— Или може би сгрехих нещо?

На Джим не му стана ясно дали Леона зададе въпроса на него или на самата себе си, и премълча.

Тя наблюдаваше как една муха, бръмчейки, се плъзгаше високо по стъклото на прозореца.

— Вчера по телефона гласът му звучеше страшно приятно и съвсем естествено. За мен беше истинско удоволствие да разговарям с него. Защо сега го ругая така злостно? Не биваше така. Той беше толкова любезен...

— Карате ме да ревнувам — прекъсна я Джим. — Действително ли сте разговаряла с Пиер Босиер? Сигурен съм, че ви е намерил за доста мила. Той има добър вкус.

— Но не ме е виждал!

— Тогава ви е преценил по тембъра. Изглежда, съвсем не е глупав.

Джим се усмихна и погледна Леона с възхищение, на което тя се зарадва, но още не можеше да преодолее напълно смущението си.

— Със сигурност не е глупав. Преди си мислех, че е арогантен тип, но след телефонния разговор с него се усъмних в това. Знаете ли, струва ми се, че този Борден и режисьорите преувеличават нещата. Но за да узнаем истината, трябва да попитаме самия Босиер.

— Попитайте го!

— Как? Не допуска никого до себе си. Охраняван е от иконома си като английската кралица. Интересно, какъв ли е личният му живот. Дали има някакви тайни около него? Или е престъпник? Може би всички знаят това, но го крият, защото е голяма и известна звезда?

Джим не можа да сдържи смеха си.

— Присмивате ми се, но трябва да признаете, че Пиер Босиер се държи много странно. Денем и нощем, с изключение, когато е на

снимачната площадка, се охранява от този мистериозен стар мулат. Впрочем, мислите ли, че е женен — попита Леона внезапно. — Страшно бих искала да знам.

— И какво, ако знаете? Какво ще означава това за вас? Ще го намирате за по-малко интересен, по-малко тайнствен?

Тя извърна глава, подпря лакти на бюрото си и се вгледа замислено в бръмчащата муха.

— Всъщност, изобщо не ме интересува — рече тихо. — Глупаво е да разговарям за него. Той е звезда, а аз съм реалистка. Никога няма да се докосна до звездите, а това, което не мога да достигна, не ме интересува.

И мислено добави: „Защо всъщност трябва да гоня звездите, когато атрактивният дубльор на Пиер Босиер седи срещу мен? Вероятно няма да се наложи да го дяля с никого, защото нито е известен, нито е богат. Момичетата, които искат да се омъжат, това не би ги очаровало съвсем, макар че... Той е страшно чаровен и изглежда чудесно. Дали е женен? Защо просто да не го попитам?...“.

Но не се осмели. Известно време мълчаха и двамата. Изведнъж Леона се сети за поканата му да пийнат по нещо вечерта. „Дали той ще ме покани пак, преди да се отпрати към хотел «Хилтън бийч»?“

III

Джим изглежда прочете мислите ѝ.

— Отбягвате погледа ми — установи внезапно и с бързо движение я хвана за ръката.

Леона понечи да се измъкне, но той не я пусна.

— Оставете това... — рече му тихо.

Докато хапеше смутено долната си устна, почувства как една възбуждаща тръпка преминава през тялото ѝ. Нервите ѝ реагираха на докосването му като токов удар. Беше хубаво и същевременно потресаващо. Сърцето ѝ се сви напрегнато.

— Ръката ми... Моля ви... трябва да телефонирам на Франк Борден.

Телефонът мълчеше. Изглежда, Франк Борден още не беше се свързал с Пиер Босиер на яхтата. Джим пусна ръката ѝ, но продължи да я гледа нежно и настойчиво.

— Сега ще приемете ли поканата ми? Моля ви само за половин час. Да пийнем по нещо. Ясно ми е, че нямате много време. Сигурно пред вратата ви се е образувала опашка от обожатели.

Леона поклати отрицателно глава и му отговори почти дръзко:

— Абсолютно никаква опашка няма пред вратата ми. Това би било глупаво.

— Мъжете често се държат глупаво, когато се касае за някоя хубава жена.

За Джим темата беше приключила.

— Имате ли тази вечер време или не?

— Да, имам време.

— Фантастично — той стана и се протегна.

Погледът му се спря върху лазурния океан. В далечината смътно се виждаха очертанията на кораб. Беше толкова далеч, че не можеше да се установи, дали е пътнически или риболовен.

— Каква чудесна гледка!

Леона също се изправи и се приближи. Взираха се към водата и само една педя ги делеше един от друг. Леона чувстваше силата, която излъчваше тялото му и ставаше неспокойна. Накрая не издържа и се отдалечи от него. Джим беше потънал в мисли. Тя с удоволствие би искала да ги узнае, но не се осмели да го попита.

Франк Борден не се обаждаше.

Джим се обърна и тръгна към нея.

Леона отчаяно търсеше някаква тема за разговор. Двамата мълчаха и напрежението беше непоносимо.

— Попълнихте ли документите?... — заекна безпомощно. — После няма да имате време за това, а и аз трябва да разполагам с информация.

Джим се приближаваше бавно и безмълвно. С широките си гърди напълно закри гледката от прозореца. За секунда стояха без дъх така близо един до друг, че Леона усети аромата на парфюма му. Без съмнение беше много скъп френски мъжки парфюм и тя се учуди мислено. Не подхождаше нито на износения му пуловер, нито на изтърканите джинси, още по-малко на небръснатото му лице. „Откъде взема пари за този лукс? Дали е безработен?“ Стоеше усмихнат пред нея и я гледаше нежно. Телефонът извън и гръмкият глас на Франк Борден прозвуча от разговорната уредба. Не му обърнаха голямо внимание. Всеки беше потънал в погледа на другия. Все пак Леона трябваше да отговори на Франк Борден. Вдигна слушалката с голямо съжаление, но и с известно облекчение. „Ако никой не беше ни смутил, какво ли щеше да се случи?!“ Опита се да се съсредоточи в чувствата си, но Франк Борден ѝ попречи.

Докато говореше, Джим се наведе към нея и ѝ прошепна:

— Вие сте прелестна, знаете ли? Дълго време не съм срещал толкова очарователна жена като вас.

Леона се изчерви и не знаеше накъде да погледне. Complimentът му ѝ дойде в най-неподходящия момент. Не можеше нито да му благодари, нито да протестира. Джим я разбра и това го забавлявайте неимоверно.

Усмихна се по-широко и същевременно я погледна по-нежно. Леона не можа да понесе този настойчив поглед и му обърна крехкия си гръб.

— Да, слушам ви, мистър Борден — рече смутено. — Дубльорът е още тук! Какво каза голямата звезда, когато му разказахте? Даде ли си величайшото съгласие? Доста почаках, докато се обадите!

Чувстваше погледа на Джим на тила си. Цялата потръпна. С мъка разбираше думите на Франк Борден.

Джим отново се приближи до прозореца и се взря навън. Леона се опита да възвърне самообладанието си.

— Разговаряхме с него, след като установихме телефонна връзка с яхтата — отвърна ѝ Борден.

— И какво каза?

Той се поколеба.

— Всъщност, нищо не каза. Погрешно се изразих, мис Блумфийлд! Мистър Босиер през това време беше под душа и ние говорихме с иконома му. Нали знаете стария мулат, който го съпровожда навсякъде. Мистър Босиер естествено се е зарадвал, че сме намерили човек, който да го замести в опасната ездачна сцена. Така ще можем да завършим снимачните работи според договора, на който Пиер Босиер държи много. Да ви кажа честно, доста е алчен! Колкото по-дълго продължават снимките, толкова по-скъпо трябва да плащаме! Такива са големите звезди — въздъхна Борден. — Колкото повече притежават, толкова повече искат. Бог знае как разполага с милионите си. За другите се знае, че имат скъпи къщи и жени, а за него? Мълчи се упорито! Всичко около него е в пълна тайна!

— Не иска ли да се запознае с дубльора си? — попита Леона разочаровано. — Ще получи истински шок, като разбере, че на света има втори, също толкова добре изглеждащ мъж като него!

— Благодаря за комплимента — обади се Джим и се усмихна.

— Не си въобразявайте нищо — прошепна Леона, закрила слушалката. — Казах го, защото обичам да преувеличавам.

— Ау, вие лъжете?

Искаше да му затвори устата с някоя остра реплика, но Джим отново се обърна и продължи да наблюдава препълнения плаж.

— С кого разговаряте до вас? — попита я Франк Борден нетърпеливо.

— С никого...

— Пиер Босиер иска колкото се може по-бързо да приключим със снимачните работи. И затова страшно бързае, мис Блумфийлд!

Предайте на мистър Крос, че ще му изпратим кола, щом няма собствена. За около десет минути ще бъде там. Да ни чака на улицата. След като толкова прилича на Пиер Босиер, шофьорът лесно ще го разпознае. И още нещо, мис Блумфийлд. Посъветвайте този Джим Крос при срещата си с нашия режисьор да се отнася с изключително уважение. Тони Хустлер, както знаете, е един от най-добрите режисьори в света. Ние го гледаме като писано яйце, така е привикнал. Разчитаме на Тони Хустлер и не бива да го ядосваме, понеже филмът трябва да е завършен за два дни.

— Заплащането! — подсказа тихо Джим. — Попитайте го колко ще получавам на час!

— Ще предам молбата ви — махна му с ръка Леона и продължи: — Разбира се, че мистър Крос ще зачита режисьора. Впрочем, колко ще му плащате на час?

— Както обикновено — двадесет долара.

— Двадесет долара?! Само не казвайте, че това се отнася и за опасните сцени, мистър Борден? А ако падне от коня и си счупи нещо? Двадесет долара са нищожна сума, когато се рискува живот.

— Боже мой, мис Блумфийлд! Никой не е принуден насила да припечелва чрез езда. Ние живеем в свободна страна и всеки върши това, което му е изгодно! Двадесет долара на час не са за пренебрегване!

— Тогава го кажете на вашата звезда! — отвърна му дръзко.

— Той е звезда и може да си позволи да изисква дори милион за филмите си. И въобще това не трябва да ви интересува. За услугата ще бъде заплатено на посредническата ви агенция. Повече нищо не искаме от вас. Най-малко пък личното ви мнение относно звездата Пиер Босиер.

Леона не знаеше какво да отговори на основателните забележки на Борден.

Нейният събеседник продължи:

— Не ми се сърдете, мис Блумфийлд, не приемайте навътре резките ми думи. Не исках да ви оскърбя, защото сте мила и отзивчива.

Той най-неочаквано понижи глас.

— Честно да ви кажа, мис Блумфийлд, съвсем не сме с добро впечатление от личността на Пиер Босиер. В основата на всичко стоят парите. Сигурно бихме стигнали до катастрофа, ако не ни бяхте

осигурила толкова бързо дубльор. Пиер Босиер щеше да обърне гръб на всичко и на всички и вдругиден щеше да отпътува.

— За колко дни искате да ангажирате Джим Крос?

— За два — днес и утре.

— Добре, мистър Борден. Тогава всичко между нас е изяснено! Сега ще ви изпратя Джим Крос. Колата на път ли е вече?

— Тръгна преди пет минути, мис Блумфийлд.

— Е, тогава...

Тя остави слушалката.

Джим все още беше до прозореца, но вместо плажа, наблюдаваше Леона. Беше скръстил ръце пред гърдите. Пуловерът му небрежно се бе дръпнал нагоре, светлосините му джинси бяха протрити и с дупки, но може би тъкмо това го правеше покоряващо секси.

— Колата скоро ще дойде. Може би трябва да тръгвате...

— Нямам много голямо желание — усмихна ѝ се Джим лукаво.

— Тук се чувствам така добре, че бих могъл да остана завинаги.

Тъмните му очи блестяха.

— И ако нямате нищо против... Впрочем, довечера кога свършвате работа?

Той бързо направи две големи крачки към нея и се опита отново да хване ръката ѝ, но Леона бе по-бърза и я скри зад гърба си като малко момиченце.

— В пет...

— Тогава — до пет. Да дойда ли да ви взема?

— Не, не! Наблизо има малък ресторант. Там ще ви чакам. Хората от киното често го посещават. Ще ви помоля да ми телефонирате до ресторанта, ако нещо сте възпрепятстван.

— Аз? Възпрепятстван? Още не ме познавате, Леона! И най-добрият режисьор на света не може да ме задържи, ако се касае за среща с вас — засмя се Джим. — Дори и да се наложи, да пристигна от снимачната площадка на необязден кон!

Леона си представи това и също се усмихна.

— Вече прекалихте. Трябва да тръгвате.

— Изобщо не преувеличавам! Напълно съм сериозен. За вас бих могъл да направя и много други неща — съвсем луди! Само изчакайте.

С тези думи Джим излезе от кабинета ѝ. Тя погледна след него, поклащайки глава. После — стола, на който бе седял, широкия прозорец и бюрото.

„Странно!“ Стаята ѝ се стори толкова празна без Джим. Заедно с него бе изчезнал и топлият блясък на вещите, получили го сякаш чрез присъствието му. „Странен мъж е този Джим! Имаше изключително излъчване! Направо е неповторим!...“

Леона премести разсеяно неговия формуляр, без да го прочете. После седна на стола, сложи ръце в скута си и дълго се взира пред себе си. И когато потрепери с въздишка, разбра какво се бе случило. Беше се влюбила до уши! Беше влюбена в един очарователен, атрактивен и вълнуващ луд, за когото не знаеше почти нищо.

Усмихвайки се замечтано, поклати хубавата си глава. „Само да мине по-бързо деня! И да стане по-скоро пет часа!“

IV

Малко преди края на работното време Бланш ѝ се обади. Естествено, трябваше да ѝ опише в подробности всички събития през този вълнуващ ден.

— Не си ли фантазираш? — попита трезво Бланш накрая. — Не мога да си представя, че Джим толкова прилича на великия Пиер Босиер. Не може да бъде! Не забравяй, че Пиер Босиер не е кой да е! Той е един от най-красивите мъже в света! — въздъхна дълбоко тя. — Бих припаднала, ако някога го срещна. А ти?

— Вчера може би да, но днес вече не — отвърна Леона загадъчно.

— Защо днес вече не? — любопитства приятелката ѝ.

— Защото никой мъж, освен Джим Крос не може да ме развълнува.

— Ха, ще умра от смях!

Бланш се разкиска така, че Леона я попита уплашено:

— Добре ли си? Да нямаш истеричен припадък?!

— Чувствам се отлично, скъпа. Смея се само на твоя особен вкус! Казваш, че този Джим Крос бил безработен цирков ездач? Това го намирам за... — Бланш отново се изсмя звънко. — Да не си си изгубила ума, скъпа? Не бива да се влюбваш в безработен цирков ездач!

— Защо?

— Защото... защото е безсмислено, глупачето ми! Той няма да ти донесе нищо, разбираш ли? Няма бъдеще! А ти трябва да мислиш за бъдещето си, защото полека-лека клониш към трийсетте!

— На двадесет и пет съм, Бланш. Не ставай досадна!

— Не съм досадна! Годинките си летят!

Леона не се остави да я разстрои. Това, което ѝ бе казала Бланш, не можеше да попречи на чудесното ѝ настроение или да я възпре да мисли по-малко възторжено за Джим Крос.

Погледна часовника на стената. След няколко минути приключваше работа и щеше да се срещне с Джим Крос.

— Как те омагьоса така бързо? — не мирясваше приятелката ѝ. — Иначе си толкова сдържана! Не мога да си спомня за някой мъж, който така бързо и напълно да те е спечелил. Толкова ли е привлекателен?!

— Той е неповторим, Бланш! Трябва да го видиш и тогава ще ме разбереш!

— Ще го видя ли някога?

— Откъде мога да знам? Ние се уговорихме за около пет часа. Това е първата ни среща, разбираш ли? Какво ще стане по-нататък, не знам!

Леона се втрени в голямата стрелка на часовника. Имаше още десет минути до пет. Десет минути да си срещне косата, да освежи грима си, да покрие пишещата машина и да поразтреби бюрото.

— Днес разговаря ли пак с Пиер Босиер? — попита я Бланш любопитно, без да се интересува за тревогите на току-що влюбеното ѝ сърце.

— Не, само вчера. Разказах ти вече за това, Бланш! Филмът, който се снима с него, е почти готов и височайшият господин си е на яхтата. Липсват само сцените на необязден кон и те ще се снимат с Джим. Надявам се да не му се случи нещо!

— Какво да му се случи? Нали е цирков ездач! Наистина ще умра от смях, Леона — кискаше се Бланш. — Толкова да си хлътнала! Колко циркови ездачи има в Съединените щати? Двадесет, тридесет. Лудост е, че си попаднала на един от тях! Взех да вярвам, че наистина има предопределена съдба.

— Бланш, не ми се сърди, но приближава пет!

— Ти си като на тръни, скъпа.

— Да свършваме вече за днес.

— Добре. Утре ще ми разкажеш ли как сте прекарали? Вече знаеш какво си мисля по този въпрос.

Смехът ѝ звучеше заядливо. Леона подозираше, че приятелката ѝ не взема насериозно нейните чувства. В този момент обаче не беше важно какво си мислеха другите за нея. Оставаха ѝ само десет минути!

— До скоро — извика в слушалката и бързо я остави.

После изтича в малката баня до офиса. Прокара бързо четката през дългите си руси къдрици и оправи с мокър показалец тъмните си вежди. Реши да начерви устните си в ресторанта, докато чака Джим. Беше сигурна, че ще дойде малко по-късно. Снимачните работи се протакаха безкрайно и това го знаеха всички, които работеха във филмовия бранш.

Подреждането на бюрото и покриването на пишещата машина ѝ отнеха няколко секунди. Метна чантата си през рамо и бързо напусна офиса.

Джим Крос седеше на малко дървено столче. Пред него бе коленичила гримьорката и нанасяше пудра върху изпотеното му лице. На снимачната площадка непрекъснато го следваха любопитни и смаяни погледи. Артисти, оператори и режисьори не можеха да се начудят на приликата му с Пиер Босиер. Всички с нетърпение очакваха появата на кинозвездата. Сензацията щеше да е пълна! Тези двама мъже изглеждаха като еднояйчни близнаци. Никой не знаеше как би реагирал Пиер Босиер на приликата си с цирковия ездач.

Но той не се появи никакъв. Решиха да попитат икономата му, дали следващия ден ще присъства на снимките.

— Толкова ли ви е необходим — избоботи мулатът.

— Присъствието му не е наложително — обясни му Франк Борден. — Но не би било лошо, ако се отзове!

Икономът, изглежда, не можеше да даде съгласието на господаря си. В края на разговора той се оплака ядосано от тълпата истерични тийнейджърки, които се били събрали пред входа на пристанището. Те се опитвали да се покатерят през телената ограда и да се втурнат към яхтата на своя идол.

— Мистър Босиер не може да напусне кораба. Тези момичета са досадни като мишки. Истинска напаст!

Франк Борден се подразни от сравнението му. „Американските тийнейджърки не са никакви мишки! Този мулат трябва да си контролира изказванията!“ Въпреки това остана любезен.

— Не ми казвайте нищо ново, така е в цяла Америка! Когато Пиер Босиер се появи, момичетата започват да припадат или да надават

крясъци. Те са като барометър, който отчита градуса на популярността му. Колкото повече момичета припаднат, толкова е по-обичан!

— Може да е така, но е изключително досадно. Те дори са готови с плуване да достигнат яхтата. Както ви казах, толкова е непоносимо, както в Дайтън бийч никога не е било. Поради тези причини мистър Босиер утре изобщо не желае да напусне яхтата си. Но ако си промени мнението, ще ви осведомявам своевременно.

Франк Борден предаде този разговор дословно и на всеослушание. Известно време той се възмущаваше от високомерието на Пиер Босиер и мръщеше нос. После отново се концентрира върху снимачните работи и върху Джим Крос, който, седейки на малкото дървено столче, наблюдаваше между четките на гримьорката малката арена, устроена специално за филма. Белият кон с тревожно втрещени очи тъкмо бе напоен и нахранен.

Това не беше съвсем необязан кон, но все пак достатъчно темпераментен и твърдоглав. Джим умееше наистина да язди отлично и в това не се съмняваше никой. Всяка частица от тялото го болеше, но не казваше нищо. Стискаше зъби и мълчеше.

Гримьорката направи крачка назад и го огледа с присвити очи, наклонила глава на една страна.

— Така ще можете отново да продължите, Джим. Надявам се, че след като се нахрани, конят ще се поободри. Режисьорът залага много на него.

„Дано да е още уморен — мислеше си той. — Стига ми за днес.“

Бяха го облекли в кафяво кожено яке, тесни кожени панталони, бяла копринена риза с кремаво жабо и черна шапка с лента, която падаше върху широкия му гръб. С всичко това по себе си наподобяваше смесица от каубой и тореадор. Носеше и лъснати дълги до коленете ботуши с остри шпори, с които да пришпорва коня.

На режисьора сцените все му се струаха не достатъчно „дивни“. Конят трябваше постоянно да се изправя на задните си крака и силно да цвили. Това го принуждаваше да прави Джим, като забиваше шпорите в слабините на бедното животно. Само че невинаги се получаваше. Конят не цвилеше „диво“, а по-скоро пръхтеше.

— Ти цирков ездач ли си или не? — вилнееше непрекъснато режисьорът. — Не знаеш ли как се пришпорва кон?

При тези думи той се хващаше за главата или вдигаше високо ръце.

— В сценария се казва, че героят е на косъм от смъртта си, проумяваш ли го? Конят почти трябва да те отхвърли! По сценарий ти седиш на необязден кон и се страхуваш за живота си, не схващаш ли, глупак такъв?

При „глупак“ хубавите тъмни очи на Джим пламваха гневно, но си замълча. Режисьорът срещаше само презрителния му поглед. „За този безскрупулен тип само филмът е важен — мислеше си Джим. — Филмът, парите и славата! Какво го интересуват страданията на някакъв си кон.“

— Ако не беше тази дяволска прилика с Пиер Босиер, не би останал и секунда повече! — заплашваше го режисьорът.

На Джим сърце не му даваше да измъчва животното. Бяха изминали часове. Режисьорът ставаше все по-яростен, а Джим все потвърдоглав!

— Колко пробни снимки направихме? И колко е часът — попита той гримьорката.

— Не ги броих всичките, но трябва да бяха около двадесет. А часът е четири и нещо.

„Четири и нещо? След около час ще видя прелестната Леона! Как ли ще дочакам дотогава!“

През цялото време гримьорката го бе гледала намръщено. Тя гримираше Пиер Босиер от първия ден на неговата кариера и познаваше очите, устата, носа му, дори и самата му кожа — около очите тя беше фина, а към врата — по-тъмна и с по-големи пори. Всичко знаеше за него с най-малките подробности. Джим Крос толкова приличаше на голямата звезда, че се чувстваше объркана. Такова нещо още не бе изживявала. Дори и малките бенки зад дясното им ухо съвпадаха. Джим бе забелязал, че постоянно се взира в него, но се стараяше да игнорира погледите ѝ.

„Четири и нещо“ — повтаряше си, докато тя почистваше с тампон кожата му. После нанесе освежаващ лосион, напудри челото и носа му и среса тъмните му коси.

— Сега би трябвало да е последната снимка, иначе няма да свършим до пет часа.

— Кой е казал, че режисьорът ще приключи в пет часа? — отвърна гримьорката.

— Не той, а аз го казвам — заяви Джим спокойно.

Жената се засмя. Отлично знаеше, че тук се разпореждаше само режисьорът и никой друг! Макар че неведнъж Пиер Босиер си бе позволявал да напусне снимачната площадка без негово разрешение.

— Въобразявате си — каза тя. — Не можете да си тръгнете отук в пет часа! Понякога работим по петнадесет часа непрекъснато, а това означава — до късно през нощта!

Късно през нощта Джим възнамеряваше да прави нещо съвсем друго!

Режисьорът вече се бе настанил удобно на стола си.

— Готови ли сте? — извика им повелително.

— Да — отвърна гримьорката. — Станете и побързайте малко — прошепна на Джим.

Конят отново бе изведен на снимачната площадка. Изглеждаше изморен и по-добре би било да си остане в конюшнията.

— И така, нека сега видим какво действително можеш, Джим! — рече режисьорът, човъркайки зъбите си с клечка. — И ти повтарям — мисли за това как конят ще се изправи на задни крака и силно ще изцвили. А ти... ти трябва смело и здраво да се придържаш в гривата му... Така да се каже, като герой на всички времена! Дамата на твоето сърце ще ти се възхищава безгранично и ще прояви нежност към теб. Разбра ли?

Джим кимна. С високо вдигната глава премина през оградата, която отделяше арената от прожекторите и камерите. Един от асистентите държеше здраво коня, докато режисьорът извика по мегафона:

— Готови за възсядане!

Конят наостри уши от шума и започна неспокойно да тъпче на място, макар че досега видът му бе ленив и вял.

— Готови! Снимаме — крещеше кинооператорът. — Запис! Тон...

Джим се метна на тъмнокафявото кожено седло и зачака режисьорът да вдигне ръка според уговорката. Не забеляза как в това време един от асистентите скочи през оградата и ловко убоде с голяма игла животното. Конят изцвили пронизително и започна да се мята от

болка. Джим се задържа известно време върху гърба му, но не по-дълго от няколко секунди. Строполи се на пясъка, а конят препусна към другия край на арената да си потърси по-сигурно убежище.

Режисьорът завика, пляскайки с ръце:

— Браво! Браво! Беше чудесно! Джим, най-последно лицето ти изглеждаше така, както исках!

И добави самодоволно:

— Е, номерът с иглата подейства! Как не се сетих по-рано?

Джим бавно се надигна. Беше така яростен, че му се искаше да му разбие мутрата, но се въздържа и намръщено му заяви:

— Тръгвам си!

Режисьорът остана със зяпнала уста. Джим побърза да смъкне дегизировката от себе си и се мушна в старите си панталони и пуловера. После нахлузи мръсните си маратонки и излезе подсмивайки се от фургона.

— Хей, хей! — викна му възмутен режисьорът. — Не можеш да направиш това! Побъркан ли си? Върни се веднага на снимачната площадка. Аз определям кой е нужен тук и кой не. Трябваш ни още! Заповядвам ти!

Но Джим не му обърна никакво внимание. Под смаяните погледи на околните само докосна леко фуражката си с два пръста и вдигна рамене, сякаш искаше да каже: „Хич не ми пука! Правя това, което искам!“

— Парите ти! — пенеше се от яд режисьорът. — Няма да получиш нито цент, надут простак! Ти бойкотираш работата ни! Цирков клоун!

При „цирков клоун“ Джим се поспря. Това прозвище нарани достойнството му. За момент се поколеба, после се обърна към тълпата, която го зяпаше, и усмихвайки се, се поклони елегантно почти до земята. Веднага след това изчезна зад голямата порта, която отделяше снимачната площадка от главната улица.

Докато махаше на минаващото такси, погледна часовника си. Беше пет без десет. Явно, щеше да бъде точен за срещата.

Когато таксито наближи високата сграда, той съсредоточи изцяло мислите си върху Леона. „Всъщност, тя ли е жената, която съм чакал толкова дълго?“ Красивата нежна блондинка бе грабнала сърцето му. Как бе направила това, си беше нейна тайна, но се бе случило! „След

толкова години!...“ Дълго я беше чакал и тъкмо затова всичко бе
толкова вълнуващо!

V

Таксито спря пред ресторанта. Джим плати и слезе. Още от тротоара я видя, седнала до прозореца. Русите ѝ коси блестяха като златни.

„Както изглежда, всичко ще бъде наред — рече си мислено. — Небето ми изпрати този малък рус ангел като знак за щастливо бъдеще — за мен и нея! За нея?“ По устните му се разля мечтателна усмивка.

Влезе в ресторанта и се отправи към Леона с протегнати ръце. Тя стана и се озова в обятията му.

Безмълвно облегната на гърдите му, изведнъж ѝ се стори, че на света не съществува друго по-уютно, по-топло местенце от това. Всъщност, бе го разбрала още сутринта, когато Джим бе прекрачил прага на офиса ѝ.

Постепенно отрезня и поруменяла направи крачка назад.

— Аз... — заекна.

Изпитваше необходимост да каже нещо, но не знаеше какво.

— Шшт. — Джим постави топлатата си длан върху устните ѝ и ѝ се усмихна нежно. — Хубаво е — каза тихо. — Цял ден очаквах този момент.

После се наведе и я целуна леко по челото.

— Тук... — Леона смутено посочи масата, на която седеше. — Подходящо ли е? Вижда се пътят към плажа.

— Щом ти харесва.

Джим гледаше само нея. Не разбираше за какво му говори. Интересуваше го само тя и нищо друго.

— Можем да седнем и на бара — предложи Леона. Сърцето ѝ биеше ускорено. — Изобщо не съм гладна. Какво ще кажеш първо да прием по нещо?

— Добре — отвърна той и я поведе през залата. — Малко алкохол би било подходящо, тъй като имаме две важни събития за отпразнуване.

— Две събития?! — възкликна Леона любопитно. Седна на високия стол до барплота.

Джим остана прав пред нея. Сега очите им вече бяха на една плоскост.

— Да, две събития — потвърди той. — Най-важното и най-хубавото е, че днес се запознах с теб!

Леона свенливо наведе глава и Джим продължи:

— А най-забавното е, че преди малко скъсах нервите на един от най-известните режисьори в света — Тони Хустлер, който е снимал всичките филми с Пиер Босиер. Две мартинита, моля — поръча на бармана. — Обичаш ли мартини — попита я.

Леона кимна. „Какво ми каза? Че бил скъсал нервите на Тони Хустлер?!“ Това я изплаши. Погледна го изпитателно с големите си сини очи и поклати глава.

— Повтори още веднъж — помоли го. — Какво си направил с Тони Хустлер?

— Е, само му понатрих носа и го ядосах!

— Ти?!

„Да не би този Джим Крос да е умопобъркан?!“

Не го разбираше. Нямаше ли основание просто да е доволен от работата си?

„Това го е сторил или от голяма самоувереност, или от глупост!“ Глупостта я изключи. „Но откъде идва тази негова самоувереност? И трябва ли това да ме радва? Харесвам ли такъв самоуверен мъж?“ Без да се колебае, отговорът ѝ беше „да“! Да, всичко, което вършеше Джим Крос, ѝ харесваше.

Отново го погледна заинтригувана.

— Какво се случи? Как се държа ти? Как така си избягал?

Джим вдигна чашата си.

— Наздраве! За нас, Леона!

— Наздраве! За нас! — отвърна му.

Той отпи голяма глътка и започна да ѝ описва как бе преминал снимачния му ден. Яростта на режисьора още го забавляваше, но коварството му спрямо бедното животно го вбесяваше.

— Вече се убедих, че Тони си е просто един садист.

— Тони?! — учуди се Леона. — Защо мислиш, че е садист, след като съвсем не го познаваш?

— Естествено, че не го познавам, но смятам, че е! Толкова е брутален.

— Брутален или не, не е много умно да ядосваш режисьора! Утре няма да те наеме и, по всяка вероятност, няма да ти заплати. Би било жалко, ако стане така, нали?...

Не продължи, тъй като твърде малко познаваше Джим, за да му се меси в работите.

— И на какво основание? — попита той.

— Затова, че не си изпълнил договора. Ти не си останал до края на снимките, а това е нарушение. Режисьорът или директорът на продукцията имат право да не ти платят, а... — Леона замълча малко смутено. — Ако съм те разбрала добре, тези няколко долара са ти крайно необходими. Просто не си се държал дипломатично!

Джим пак надигна чашата и я пресуши. После сви рамене и Леона почувства, че темата за филми и Тони Хустлер му е неприятна. Тя също не искаше да говорят за това, както и за пари. „Интересно, дали утре ще ми телефонират да се оплачат от грубото му държание. Всъщност, не ми пука какво мислят останалите за него. Аз го намирам чудесен! Предстои ми една дълга вечер с Джим, а какво ще се случи утре... защо да се тревожа сега? Утрото е далече!“

Сърцето ѝ туптеше развълнувано докато наблюдаваше лицето му. Изведнъж си спомни думите на Бланш: „Ума ли си изгуби, Леона? Не бива да се влюбваш в безработен цирков ездач! Трябва да мислиш за бъдещето си“.

След като си изпиха мартинито, се почувства още по-блажено. Беше леко замаяна и по едно време трябваше да се вкопчи в силната ръка на Джим, за да не падне от високия стол. Барманът непрекъснато хвърляше любопитни погледи към тях. Накрая не издържа и заговори Джим:

— Не се безпокойте, няма да ви издам, макар че ви познах от пръв поглед — прошепна, като се наведе над барплота. — Вие сте Пиер Босиер и не можете да го отречете — усмихна се съучастнически. — Момичетата са плъзнали навсякъде, откакто снимате филм в Дайтън бийч! Надявам се, няма да ми откажете малък автограф — подаде един лист. — За съжаление, не притежавам ваша снимка.

— Ето още един, който ме обърка с известната кинозвезда — усмихна се Джим и попита тихо Леона: — Как мислиш? Да му дам ли автограф?

— Това би било чиста измама — прошепна тя.

— Тъй като съм честен американец, ще платя и си тръгваме. Съгласна ли си?

Леона кимна и слезе от стола.

— Да хапнем някъде другаде — предложи Джим и остави двадесет долара до празната си чаша, без да обърне внимание на бармана, който гледаше след него разочаровано, въпреки прекалено щедрия бакшиш.

— Изобщо не съм гладна — отвърна тя и беше много щастлива, когато Джим обгърна с топлата си ръка раменете ѝ.

— Защо да не си купим бутилка вино, малко сирене, плодове и да си направим пикник на плажа? Там няма да ни смуцава никой! И няма да ми искат автографи!

Той се засмя, откривайки ослепително белите си зъби.

Леона кимна. Беше съгласна на всичко.

На плажа действително никой не ги смуцаваше. Тръгнаха бавно покрай брега на океана. Бяха далеч от колите, ресторантите и минувачите. Пясъчният плаж се простираше с километри. На запад слънцето вече залязваше и оцветяваше бездънното небе в розово и виолетово.

— Заслужава си да се видят тези великолепни залези във Флорида! — възхити се Джими.

С лявата си ръка държеше пълната с продукти кесия, а отдясно вървеше Леона, леко пийнала и много щастлива. Тя желаше тази разходка край брега да не свършва никога... Не можеше да си спомни по-вълнуващо преживяване. Океанът, пясъкът, ласкавият бриз и близостта на Джим! Повече не искаше нищо! Имаше чувството, че сънува.

Започна да се стъмнява. Въздухът обаче си остана топъл и мек. Скоро и голямата жълта луна се появи на небосклона. Леона се спря, очарована съзерцаваше водата, която ѝ изглеждаше като течно сребро. Джим застана между нея и вълните. Тя вдигна глава и се опита да различи чертите му. Джим обхвана лицето ѝ в длани и я целуна. Леона усети пламък в утробата си. Едва си пое въздух, когато почувства

устните му върху своите. Това беше най-нежната, най-съкровената целувка в живота ѝ.

Джим я вдигна и внимателно я положи върху топлия пясък. Дъхът му опари бузите ѝ.

— Леона... Леона!...

Тя едва го чуваше, но разбираше повече от това, което ѝ казва.

— Леона... Леона!... — шепнеше ѝ безспир.

Бавно обгърна с ръце врата му и го притегли към себе си. Мускулестото му тяло плътно я покри. Когато Джим повтори още веднъж дрезгаво името ѝ, прозвуча почти като въпрос.

Устните му галеха горящото ѝ лице, гладкото ѝ чело, очите, носа и отново се спряха за по-дълго върху устата ѝ. Тялото ѝ потръпна от тази целувка. Копнееше да му принадлежи изцяло.

— Джим!... — простена. — Джим... Джим!...

Прилепи ханш към неговия, търсейки мъжествеността му. Изведнъж изпита свян. Не биваше просто така да му се предлага. Джим трябваше да поеме инициативата! Без да бърза, той вършеше всичко по несравним начин. Езикът му обхождаше нежните ѝ гърди.

— Джим... О, Джим!

— Имай търпение, мила! Още не, още не! Искам да те опозная по-добре! Потърпи!

Помогна му трескаво да свали полата и блузата ѝ. Това повиши желанието ѝ неимоверно. Чувстваше го с корема и бедрата си, изпаднала в безкрайно блаженство. Ноктите ѝ се забиха в голия му гръб. Досадните дрехи вече ги нямаше по потните им тела.

— Люби ме! Моля те, Джим! Моля те...

Той обхвана изваяните ѝ задни полукълба, приповдигна я и проникна в нея. Облада я бурно, но същевременно и внимателно, с нежност. В този миг Леона осъзна, че друг мъж за нея не съществува на този свят.

— Джим... Джим... Джим!

Хълбоците ѝ танцуваха в ръцете му. Под сладката му тежест едва си поемаше дъх.

— Само ако знаеш, колко дълго чаках това... — шепнеше ѝ в ухото. — Толкова много години, Леона! Ти ми възвърна любовта и страстта. Благодаря ти. Вече си мислех, че завинаги съм ги изгубил.

Това беше някакво загадъчно любовно обяснение, на което Леона не придаде особено значение. Сега чуваше само гласа на тялото си. Но по-късно си спомни думите на Джим. Доста по-късно...

След фантастичния оргазъм останаха да лежат безмълвни един до друг. Тихият нощен ветрец охлади лицата им. Очите на Леона бяха широко отворени. Чувстваше се щастлива и омагьосана като в приказките. „Всичко е възможно, когато лежа в обятията на Джим! Не съм ли в рая?!...“

Забеляза, че Джим я наблюдаваше. Стресна се от мечтите си. Ласкавите му длани бяха върху гърдите ѝ, кожата му до нейната. „Така винаги ще си мисля за Джим, дори и когато няма да бъде вече до мен...“

„Да не е до мен?!“ Стомахът ѝ болезнено се сви. „Това не бива да се случва никога!“

Джим хвана ръката ѝ и я постави над сърцето си.

— Усецаш ли го как бие, Леона?

Тя кимна в тъмнината.

— От днес ще бие само за теб, мила.

Леона зарови пръсти в косъмчетата на гърдите му. Не можеше да продума от щастие.

— Обичам те, нуждая се от теб и искам завинаги да бъда при теб, каквото и да се случи. Вярваш ли ми?

— Вярвам ти — промълви тя.

— И няма да забравиш това никога?

Леона стана неспокойна. „Какво има предвид? Какво би могло да се случи?“

— Разбира се, че няма да го забравя, мили. Чудесно е, че ме обичаш. Всичко е като сън. Как бих могла да забравя?

— Обещай ми, че ще ми вярваш! — молеше я сериозно Джим. — Обещай ми!

— Но, разбира се, мое глупавичко, чудесно момче!

По-късно Леона си спомняше този разговор с голяма тъга. По-късно, когато Джим...

Понякога наистина беше по-добре, че човек не може да предсказва бъдещето!

VI

Притиснати един до друг, останаха да лежат на плажа, докато слънцето озари с нежновioletово сияние хладния пясък. Любиха се още няколко пъти така, като че ли всяко съединяване на телата им е последно. Леона се отдаваше на страстта си с почти болезнена всеотдайност. Когато стана съвсем светло, изтичаха ръка за ръка към морето. Тя имаше чувството, че сънува. Да бъде с Джим сред вълните, да усеща до себе си мускулестото му голо тяло, беше твърде хубаво, за да е истина!

Джим палаво я пръсна с хладка солена вода и подвижна:

— Изплакни се от пясъка, мила! Приличаш на огромно захарно охлювче. Внимавай да не те ухапая!

Леона се засмя щастливо и се хвърли във водата.

— Наистина! — извика през рамо. — Дори косата ми е пълна с пясък!

— Искаш ли аз да те измия? — Той бързо заплува след нея.

— О, не! Аз съм вече голямо момиче и мога сама да се справя — отвърна му и се гмурна навътре. Когато се показа на повърхността, жадно си пое въздух и се огледа за Джим.

Не можа да открие никъде стройното му загоряло тяло, но докато изплашено се въртеше във всички посоки, усети как една ръка я улови здраво за петата. Изписка радостно и се задърпа да се освободи.

— Как ли ще бъде във водата? — попита я Джим, пръхтейки, когато изплува до нея. Обхвана тясната ѝ талия и се притисна към гъвкавото ѝ тяло. — Нали знаеш, че морските сирени го правят винаги във водата? Денем и нощем.

Без да дочака отговора ѝ, пъкна длани под таза ѝ и я повдигна нагоре, принуждавайки я да разтвори бедрата си. Тя ги склучи около кръста му и се хвана здраво с две ръце за раменете му. Затвори очи и изпусна доволна въздишка, когато усети пламтящия му член да пронизва меката плът на нейната интимност. Контрастът между разгорещените им тела и студената вода беше зашеметяващо

възбуждащ. Беше необичайно хубаво да се люби с Джим по този начин. Чувстваше се в пълно единение с природата, както никога през живота си. Тялото ѝ се извиваше и мятеше в задъхания ритъм на любовната игра, а в същото време попиваше в себе си величавата хармония на притихналия воден безкрай. Струваше ѝ се, че наистина е като морска нимфа, отдаваща се на приказно божество, изплувало от дълбините. Страстта избухна в нея като вулкан и тя се изуми от несекващото удоволствие, което изпитваше за кой ли вече път в прегръдките на Джим. Трябваша ѝ няколко минути, за да нормализира дишането си и да бъде в състояние да го погледне.

— Знаеш ли, че окончателно си изгубих ума по теб? — прошепна едва-едва в ухото му.

— Обичаш ли ме, моя малка морска сирено? — отвърна ѝ с въпрос той и я притисна здраво към гърдите си.

— Обичам те... обичам те!

Имаше чувството, че се топи в ръцете му. Джим бавно разхлаби прегръдката си и тя се спусна леко надолу, докато стъпи на дъното. С омекнали колене закрачи към брега.

Водни струйки се стичаха от нея, когато легна на хладния пясък. Беше ѝ безразлично дали ще полепне по влажното ѝ тяло. Загледа се как Джим с мощни загребвания се отдалечава навътре. Изведнъж я обзе умора и неусетно заспа.

Когато отвори очи и видя Джим да се трие енергично със стария си пуловер, първоначално беше много объркана. После си спомни всичко, случило се през отминалата нощ, а над всичко взе връх любовта, която изпитваше към този красив, но все още чужд мъж.

— Облечи се, скъпа — подкани я той и се приведе да целуне нежно алабастровата ѝ гърд. — Вече се виждат хора по плажа. — Посочи няколко тъмни точки в далечината и продължи: — Никой не бива да те вижда гола. Ужасно съм ревнив!

— Ще се облека, когато ме целунеш. — Тя затвори очи в очакване.

Джим се засмя и целуна бързо вирнатото ѝ носле.

— За момента това трябва да те задоволи.

Колко много ѝ се искаше да го прегърне и да го притегли към себе си! Защо не беше още тъмно! Разочаровано въздъхна и се изправи.

— Ще ми помогнеш ли с полата, Джим?

Той се наведе да вземе ленената пола, която изглеждаше доста поизмачкана. Докато ѝ я нахлузваше, Леона се държеше за широките му рамене.

Той се смръщи.

— Този ужасен пясък! Като че ли съм от мед, постоянно се лепи по мен!

— Познай кой още ще се залепи за теб!

— Нямам представа! Трябва ли да знам?

Очите ѝ блестяха дръзко. От все сърце желаше винаги да действа на Джим като магнит и той да бъде плътно до нея, още поплътно, отколкото сега.

Докато се обличаше, за миг изгуби равновесие. Залитна и се подпря на него така, че почувства хълбоците и дългите му мускулести крака. Полазиха я тръпки и Джим забеляза това.

— Жалко — прошепна той. — Жалко, че се съмна толкова бързо, иначе... Толкова си очарователна, когато ме умоляваш да те любя!

— Стига!... Не е вярно!... Никога не бих молила мъж, а още по-малко, когато се отнася за любов...

— Но, скъпа... ти все пак го стори, и то удивително добре! — засмя се тихо Джим. — Толкова беше сладка! Защо се изчерви?

— Аз да съм се изчервила? — Руменина беше покрила цялото ѝ лице. — Нощем те харесвам повече — продължи тя троснато. — Тогава не говориш такива нелепости!

— Ако най-после не си закопчаеш блузата, съвсем ще обезумея от желание!

Леона се огледа — блузата ѝ наистина беше широко разтворена и розовите зърна на гърдите ѝ стърчаха предизвикателно. Опита се да ги прикрие, но Джим нежно хвана ръцете ѝ и ги отмести, след което започна да гали изкусно сгорещената стегната плът. Нямахше сили да го отблъсне. Тя затвори очи, стенойки тихо.

— Знаех, че си страдна, скъпа! — промълви Джим и се зае да закопчава копчетата. Но след това дланите му останаха върху тънката материя, така че тя чувстваше топлината им. — Студените на вид блондинки обикновено са най-големите сладострастници. Това важи и за теб. Значи ти харесват нощите с мен?

Леона безмълвно разтвори устните си в очакване да я целуне. Но когато той не го направи, отвори разочарована очи.

— Така значи — каза тя. — Искаме да се държим прилично. Знаеш ли колко се плаща във Флорида за неморално поведение?

— Нямам представа. Още никой не ме е залавял да се целувам на плажа във Флорида. Може би ти знаеш?

— Аз ли? — Леона го погледна възмутено. — Какво си мислиш за мен, Джим Крос? Откъде ти дойде наум това?

Престори се на обидена и без да го поглежда повече, започна да събира нещата си, пръснати безразборно по пясъка.

— Моля за прошка — прошепна изотзад Джим в ухото ѝ и я обхвана през талията. Гласът му звучеше разкаяно, но се долавяха и искрици смях. — Ти си влюбена в мен, признай си!

— Няма да си призная — помъчи се тя да се откопчи от него и да се обърне. Джим притисна по-силно лице във влажните ѝ коси и не я пускаше.

— Хайде, признай си! — настоя той нежно.

— Не, не и не!

Тогава Джим се притисна по-плътно до нея и Леона усети силната му възбуда. Невероятно, откъде извираше у него тази неизтощима мъжественост, този вълчи глад за крехкото ѝ тяло? Дали причина за това не беше една дълбока, истинска и разтърсваща любов?

— Добре — предаде се тя. — Обичам те, доволен ли си? Но не ме пускай още. Чудесно е да те чувствам така!

Не можеше да види лицето му и сериозния поглед, с който той наблюдаваше морето над главата ѝ.

— Искам никога да не те пусна — залюля я той насам-натам в здравата си прегръдка. — Никога, разбра ли?

Около тях се чуваха крясъците на гладните чайки, които претърсваха плажа за храна. На стотина метра група летовници разпъваха червен плажен чадър. Въздишайки, двамата се отделиха неохотно и тръгнаха към пробудилия се Дайтън бийч. Джим носеше още пълната кесия, тъй като вечерта не бяха докоснали храната.

Когато достигнаха широката асфалтирана алея, двамата се насочиха към първата свободна пейка, сякаш се бяха наговорили.

— Гладна ли си? — попита Джим развеселено и остави кесията на пейката.

— Като вълк — кимна Леона. — Червата ми куркат толкова силно, че дори и гладните чайки се отвърщат от мен, виждаш ли?

Действително една птица, която се бе насочила да се спусне право към пейката, с крясък се върна обратно и Джим и Леона се засмяха.

— Кога трябва да си на работа? — попита той.

— В девет, но сега още няма и осем. Имаме достатъчно време да наваксаме вечерята, и хайде, моля те, отвори кесията!

— Можем и да идем на кафе — каза замислено Джим. — Мисля, че обичаш да пиеш горещо кафе на закуска?

— Тази сутрин обичам всичко, което мога да получа. — Отвори сама кесията и извади един пакет от там. — Кафе ще прием по-късно, в офиса. Но първо трябва да хапна нещо, иначе ще умра от глад.

Джим започна да разопакова пакетите.

— Салата? Шоколадов кекс? Чипс? Кока-кола? Червено вино?

— Всичко, всичко — до чипса и червеното вино.

Джим започна да разделя изстиналото печено пиле на малки парчета върху една картонена чиния.

Шоколадовият сладолед, който през нощта се беше разтопил в картонената кутия, тя изпи с наслада като млечен шейк: Няколко капки паднаха на коленете ѝ. Джим веднага ги облиза, след което целуна сладоледовите ѝ устни.

— Най-сладката целувка, която съм получавал — каза, смеейки се.

След като се нахраниха, той попита:

— Може ли да дойда за малко с теб в офиса ти? — Погледна я така умолително, че никоя жена в света не би му отказала. Тя кимна.

— Щом непременно искаш... Впрочем, аз си мислех, че първо ще се преоблечеш!

Изглежда неодобрително изтърканите му джинси и износения сив пуловер.

Джим я погледна с тъжните очи на изгонено куче и отвърна:

— Ти не искаш да дойда с теб. — Изтупа пясъка от джинсите си и изпъна дългия си пуловер. — Това е целият ми гардероб, друго не притежавам!

Леона не можеше да повярва. Той се шегуваше! Не може един възрастен мъж да има само един-единствен панталон и един стар

пуловер.

— Подиграваш се с мен — предположи усмихнато. — Разбира се, че искам да дойдеш с мен. Мислех само, че... че ще пожелаеш да си смениш бельото.

Тя замълча. Темата ѝ беше неудобна.

— Нямам абсолютно нищо друго — повтори Джим. — Това смущава ли те?

Искаше да я изпита ли? Или действително беше беден като просяк? А неговият златен часовник? Той забеляза, че погледът ѝ се спря на скъпоценната вещ, изведнъж стана, събра остатъците от храната и ги хвърли в кофата за боклук, намираща се на няколко метра от тях.

— А ти? — попита той, като се върна и застана пред нея разкрячен, така че закри гледката към морето. — Къде ще се преоблечеш?

Леона стана и се протегна.

— В офиса. Шкафът ми е пълен с дрехи за преобличане. Аз работя близо до плажа, както забеляза, и през обедната почивка, и след работа, повечето време съм на плажа, отколкото въщи. Така половината от моя гардероб се пренася непрекъснато между офиса и апартамента.

Внезапно се сети за въпроса, който искаше да зададе на Джим още вечерта. Смутено оправи къдриците около лицето си и без да го поглежда, попита:

— Ти къде живееш всъщност?

Той не я чу или се престори, че не я чува, и тръгна напред по алеята. Пътят им минаваше отново през плажа. Вървяха боси. Джим беше завързал една с друга старите си маратонки и ги беше преметнал през рамо. Те се люшкаха насам-натам и Леона погледна огромните подметки. Джим сигурно имаше най-големите крака в света. Стискаше и нейните червени сандали под мишница. Беше прекрасно да газят в плитката вода. Краката на Джим оставяха тъмни дупки във влажния пясък. Наведе се бързо и вдигна една мида, после я пусна в джоба си.

— Миди ли събираш? — попита го тя. — Това го вършат само децата.

— Искаш да знаеш къде живея ли? — каза тогава той. — Навсякъде и никъде. В момента — в един малък мотел на края на

града, доста далеч от тук. Тук съм само временно, скъпа! Някога ще купя една бяла вила до синьото море и там ще живеем двамата заедно като Адам и Ева в рая. Къде предпочиташ да живееш — в Бахами или на Карибите?

Леона се засмя. Загледа се в мускулестите му загорели прасци, открити под навитите до коленете джинси. Въпреки износените си дрехи, беше като същински топмодел от „Лайф“.

— Щом ме питаш — отговори му замислено, сякаш приемаше насериозно думите му, — предпочитам Карибите пред Бахами. Но преди да купиш голямата бяла къща, имай предвид това: Обичам да живея близо до слънцето и небето и трябва да има планина, където да се заселим! Оттам ще мога да те виждам по-добре, когато се завръщаш от пиратските си набези.

— Набези ли?

— Да. Признай си, че в действителност си свиреп пират!

— Колко си проникателна, моя малка любима! — Хвана я здраво под ръка. — Ти разгада тайната ми! Изчакай само, докато разпръсна край теб всичките си богатства: перли, рубини, диаманти и сапфири, златни монети...

— Златни монети? — прекъсна го Леона. — Не можеш ли по пътя за работата ми да си купиш нови джинси и тениска? Защо трябва да се потиш в този дебел пуловер? — Смутено прибави: — С удоволствие бих ти дала пари назаем, а ти ще ми ги върнеш някога, когато можеш.

Утринното слънце освети уморените им лица. Небето беше безкрайно високо, светлосиньо и прозрачно, като тънка коприна. Денят обещавахе да бъде чудесен. Жалко, че трябваше да отиде на работа. Много по-добре би било да прекара деня с Джим! Улови ръката му и я стисна здраво.

— Толкова много те обичам! — промълви тихо. — Чудно! Вчера се запознах с теб, а днес се чувствам така, сякаш без теб не бих могла да дишам!

Погледна го с широко отворени очи и тръсна недоумяващо глава. Джим сложи ръка на раменете ѝ.

— Аз чувствам същото, скъпа! На кого трябва да благодарим за нашето щастие?

Леона мълчеше. Спряха се и се загледаха в блестящата водна повърхност до далечния хоризонт. Не чуваха и не виждаха децата, които постепенно запълваха плажа и лудуваха наоколо, нито хората, които се разхождаха по алеите. Радостта да бъдат един до друг и всеки да усеща другия, я поразяваше и закриляше от останалия свят.

— Ела — обади се най-сетне тя. — Трябва да вървим. Време е!

VII

Той седеше мълчаливо до бюрото ѝ и наблюдаваше как Леона прави кафе. От тесния шкаф до вратата, където съхраняваше дрехите си, Леона извади една тъмносиня ленена рокля. Огледа я изпитателно, и след като Джим я погледна с леко присвити очи, я върна обратно в шкафа. Роклята беше много тъмна, не съответстваше на радостното ѝ настроение. Реши да облече светлочервен памучен панталон и бяла копринена блуза.

— След малко ще се върна — подхвърли и изчезна в банята.

Джим се втренчи с отсъстващ поглед във врялата вода от кафе машината, която бавно капеше първо във филтъра, после в стъкления съд. Беше потънал в мисли, от които го стресна звънът на телефона.

Полуоблечена, Леона дотича в стаята. Тя вдигна слушалката, като същевременно се опитваше да закопчае блузата си.

— Няма още девет часа — измърмори тихичко. — Не мога да се облека на спокойствие.

С обичайния за такива случаи любезен глас изчурулика весело:

— Добро утро! Посредническа агенция „Комедия“, на телефона Леона Блумфийлд!

При това погледна жадно към кафе машината. Джим, който я наблюдаваше, стана и ѝ поднесе една чаша. Благодарна, тя му изпрати въздушна целувка.

— Франк Борден е — прошепна Леона, като затисна с длан слушалката. — Ако искаш да слушаш — седни до мен!

Той коленичи до нейния стол и двамата се заслушаха. Лицата им почти се докосваха. Тъмните очи на Джим блестяха като дълбоки езера. Леона копнееше в този миг да бъде в прегръдката му и да потъва в бездънната им кадифена топлота. Сърцето ѝ биеше учестено и руменина покри страните ѝ. Не разбра веднага какво искаше от нея Франк Борден. Джим я целуна нежно по ухото и тя затвори изтръпнала очи. Как ѝ се искаше сега да бъде нощ и двамата да лежат един до друг

някъде край морето. Нежните устни на Джим щяха да докосват кожата ѝ, а над тях да блести ярката луна и безбройните звезди...

— Да, да, чувам! — Гласът на Борден рязко повиши тона си. Какво беше казал?

— Защо не ми отговаряте? — попита той нетърпеливо. — Искам да знам дали Джим Крос ще се появи днес при вас.

— Вероятно. — Леона погледна Джим въпросително и когато той кимна в знак на съгласие, продължи: — Да, мистър Борден! Напълно съм сигурна!

Успя да съобрази, че не бива да се издаде, като спомене за разправиите на Джим с режисьора, и попита лицемерно:

— Как мина вчера с него? Не е ли фантастична приликата му с Пиер Босиер? Предполагам, че сте били възхитени. Видя ли го актьорът?

— Не, не го видя. Вчера не беше на снимачната площадка. Не се нуждаехме от него. Естествено, всички бяхме смаяни. Приликата е наистина страхотна. Но не се получи така, както се надявахме. Този Джим Крос е изключително опърничав тип. Със сигурност и по това прилича на своя известен колега, с тази разлика, че на Пиер му е позволено! А на Джим Крос не е...

Джим така комично изкриви лицето си, че Леона трябваше с мъка да потисне кискането си.

— На Джим не е — повтори Франк. — Не му е позволено, понеже нищо особено не е постигнал в своя живот.

— Моля ви — възрази бързо тя. — Как може да твърдите такава нещца? Вие съвсем не познавате този човек. Сигурно има много значими неща, които Джим Крос е постигнал в живота си.

— Ако беше така, все някой от нас щеше да е чувал за него. Но не затова исках да разговарям с вас, мис Блумфийлд. Просто ми кажете, дали съществува някакъв шанс да видите днес Джим Крос!

— Нали ви казах вече, да! — отговори кратко Леона.

Ядоса се на Франк Борден. Как можеше да съди толкова категорично за способностите на Джим? С какво толкова го превъзхождаше другият — артистът? Също шоумен, само че пред по-голяма публика. И това ли бе решаващото?

— Ще ми позвъните ли веднага, когато го видите? — попита Франк Борден.

Леона отново погледна към Джим въпросително и когато той кимна, каза:

— С удоволствие, мистър Борден. Впрочем, между нас казано — защо намирате Джим Крос за опърничав?

— Не само аз. И Тони Хустлер е на същото мнение. Джим го е поставил в много неудобно положение. Така го е ядосал, че и целият филмов екип е пострадал от това. Не знаете ли, че Джим е избягал по средата на снимките?

— Откъде бих могла да знам?

— Само си представете! Някакъв си неизвестен цирков ездач! И сега за голямо нещастие снимките са прекратени. А трябва да се снима още една важна сцена с Джим Крос. Затова ви моля, мис Блумфийлд, щом като се появи, обадете ми се!

Джим посочи вратата и Леона разбра.

— Ах, почакайте! — викна тя в слушалката. — Джим Крос тъкмо влиза в стаята. Един момент, моля!

Подаде му слушалката.

— Драги мистър Борден — обади се Джим, — колко мило да чуя гласа ви! Току-що идвам при мис Блумфийлд. Искал сте да говорите с мен. Мога ли да ви помогна с нещо?

Изглежда, му доставяше голямо удоволствие да играе ролята на услужлив и любезен дубльор, особено след като знаеше, че беше пратил режисьора по дяволите.

— Тони Хустлер промени ли си мнението? — продължи той. — Вчера ми се стори, че няма желание повече да ме вижда.

— Всъщност, той и сега не иска, но честно да ви кажа, мистър Крос, не става дума за това. В края на краищата филмът трябва да бъде завършен. С други думи — спешно се нуждаем от вас за последната сцена. Мога ли да пратя веднага кола да ви докара?

— А ще ми бъде ли заплатено и за вчерашната работа?

— Разбираме, мистър Крос! Вчера е било само малко недоразумение. Ще си получите парите за осем часа труд вчера, и също така за осем часа днес, макар че ще свършите около обяд.

Джим го интересуваше и нещо друго.

— Какво стана с Пиер Босиер? — попита любопитно. — Има ли шанс да го видя поне веднъж? Ще бъде ли днес на снимачната площадка?

— Не вярвам, мистър Крос, съжалявам! Преди няколко минути говорих с икономата му и получих информация, че голямата звезда е на път. Но по принцип ние не се нуждаем повече от него. Икономът, може би сте чувал, е един мистериозен мулат. Беше много разтревожен. Мърмореше нещо за живот и смърт, но не можах да разбера за какво се отнася. Стори ми се доста странен.

Джим пребледня. Погледна Леона втренчено и сърцето му се сви, сякаш предчувстваше нещастие.

— Какво е станало? — прошепна тя.

Джим махна с ръка.

— Какво каза още той? — попита с нетърпение.

— О, боже — отвърна Франк Борден. — Какво ви интересува това? Във всеки случай, както изрично подчерта, Пиер Босиер ще напусне днес или утре сутринта страната. Договорът му изтича днес и той е свободен. Може да прави каквото си иска.

— Моята кола на път ли е вече? — прекъсна го Джим нетърпеливо и Леона се учуди на заповедническия му тон. Не предполагаше, че може да говори толкова властно и надменно. Хубавото му лице беше особено напрегнато. Изглеждаше с няколко години по-стар. Сега й хрумна, че всъщност не знаеше възрастта му.

— Благодаря, идвам!

Джим тракна слушалката, целуна бързо Леона по бузата и се насочи към вратата без по-нататъшни обяснения.

— Но, Джим! — извика смаян Леона. — Защо изведнъж се разбърза? И как ще се уговорим за довечера? Ще ме вземеш ли? Изобщо, ще се видим ли пак?

— Разбира се, че ще се видим! — Беше почти излязъл от стаята й. — Ще те взема в пет часа оттук!

След това вратата се затвори зад гърба му.

Леона поклати глава недоумяваща. Какво се бе случило? Побърза да излезе в коридора и погледна надолу към входа. Джим беше изчезнал. Сигурно е хванал веднага асансьора. Уговориха се за пет часа, и дотогава тя трябваше да потърпи. Беше й ясно, че денят ще бъде ужасно дълъг, и мразеше всяка секунда, която я отделяше от Джим.

В действителност денят се влачеше с темпото на охлюв. Леона непрекъснато мислеше за миналата и за предстоящата нощ. Трудно се

концентрираше върху работата си.

Остана доволна, когато Бланш се обади. Въпросите ѝ следваха един след друг, без да дочаква отговорите.

— Къде беше цяла нощ? На всеки два часа ти звънях и вече щях да уведомявам полицията. С твоя цирков ездач ли беше излязла? Как се казваше — Джим Трос, Бос, Крос? Действително ли си влюбена в него? Има ли поне шикозна кола или елегантна къща? Кажу де!

— Какво да ти кажа — каза Леона спокойно. — Ти бълваш като водопад и не мога да те спра. Всъщност, ще ти кажа накратко. Аз съм безкрайно влюбена в Джим, и за да бъда по-точна — луда съм по него!

Линията остана известно време тиха. След малко прозвуча състрадателният глас на Бланш.

— Ах, бедната ми! Наистина си хлътнала. Да, нищо не можеш да направиш. Това е съдба. Но трябваше ли да е цирков ездач?

— Да, трябваше, Бланш! Джим е най-нежният и чувствителен мъж, когото някога съм срещала.

— Ти нямаш опит. Много е трудно да разбереш един човек, и особено мъж, малката. За съжаление, трябва да разговарям с теб като с малко дете, защото съм най-добрата ти приятелка и твоите проблеми ме засягат.

— Много мило, Бланш, но в случая с Джим не се нуждая от твоите предупреждения. Чудесен е и ме обича точно така, както аз него.

— Е, тогава всичко е окей, надявам се за дълго време. А неговата особена професия не те ли смуцава?

— Ни най-малко, честна дума! Какво му е лошото? Циркът е нещо весело и забавно. Хората с удоволствие ходят там, особено децата. Ти като танцьорка също даряваш на хората радост, нали?

— Да... Не исках да те засегна, съжалявам — заекна Бланш. — Цирков ездач обаче е една... такава... рядка професия! Извини ме, Леона, не се изразих правилно! И така, бъди щастлива с твоя Джим! Толкова ли е очарователен?

— Той е супер! Скоро ще те запозная и ти веднага ще се влюбиш в него!

— Надявам се да не стане. Би било фатално!

— Съвсем не е за изпускане! Джим е мъжът, за който всички жени мечтаят! — Тя въздъхна и продължи възторжено: — Той

действително ме обича, мен самата! Можеш ли да си представиш?

— Опитвам се, опитвам се. Напълно ли си сигурна в това?

— Толкова съм сигурна, колкото в това, че се казвам Леона Блумфийлд — отвърна троснато.

— Добре... Добре! Тогава ще имаш ли за старата си приятелка Бланш няколко минути свободно време? Да кажем, в неделя?

— В неделя със сигурност! В единадесет часа. Ела да ме вземеш, после ще се разходим до плажа.

— Джим също ли ще бъде с нас?

— Нямам представа. Ще разбереш тогава.

— Е, хайде, до неделя!

Тази Бланш! Винаги е била недоверчива, що се отнася до мъже. Но за Джим не трябваше да бъде. Недоверието се стопяваше веднага от топлия му поглед. Леона си спомни за разтопения шоколадов сладолед през последната нощ, за топлия пясък под голото ѝ тяло, за Джим, как се навеждаше над нея! Не издържаше! Ако през следващите часове не можеше да го вижда и докосва, то поне трябваше да чуе гласа му.

За щастие, Франк Борден вдигна слушалката, когато тя набра номера на „Юнайтед филм корпорейшън“. Часът беше малко след два. С Франк Борден можеше да говори направо, докато ако беше някой друг, ще трябва дълго да му обяснява защо иска да говори с Джим Крос.

— Дайте ми, моля, Джим Крос. Имам няколко въпроса във връзка с попълването на документите му.

— О-о, мис Блумфийлд! Съжалявам! Джим Крос си замина преди три часа. Днес беше изключително дисциплиниран и последните снимки са вече готови. Режисьорът остана много доволен от него, макар че няколко пъти се наложи да го чака прекалено дълго. Джим води три дълги телефонни разговора, но докъде, не знам!

— Получи ли си парите? — попита Леона с отслабващ глас.

— Разбира се. Бяха почти двеста долара. Добра сума за такъв бедняк. Дано не ги изпие веднага. Хората, които не са привикнали с много пари, се разпореждат лошо с тях! Позвънете му вкъщи, мис Блумфийлд! Приятен ден.

— Приятен ден и на вас! — отвърна Леона и затвори. — Какво означаваше всичко това? Три дълги телефонни разговора? Напуснал

снимачната площадка преди няколко часа? Без да ѝ се обади? Без да дойде при нея? Отдавна е свободен, тогава къде е?

Все пак Джим не е малко дете. Сигурно има много приятели. Тя не знаеше нищо за него. Знаеше само, че на негово място при първа възможност би хукнала към любимия човек.

Опита да си внуши, че иска да я изненада в нови дрехи и е тръгнал на покупки. Да, сигурно това беше. После се е прибрал пеш в мотела, защото нямаше кола, взел е душ и изморен, е легнал и заспал.

Остатъкът от работния ден Леона прекара с надеждата, че Джим ще се появи поне преди пет часа. Но когато той най-сетне нахълта в офиса със същите протрити дънки и с мръсния сив пуловер, беше точно пет.

— Край на работния ти ден! — Достигна стола ѝ с две големи крачки, придърпа я към себе си и впи устните си в нейните.

Страстта му моментално я разпали. Кръвта плисна по вените ѝ, гореща като огън. Джим я желаше още по-силно от предната вечер!

— Джим, Джим — зашепна задавено. — Толкова те чаках!

— Заклучи вратата — каза дрезгаво той и тя побърза да завърти ключа, след което с въздишка се хвърли в прегръдките му.

Всичко стана толкова бързо, че по-късно едва ли можеха да си спомнят подробностите. За по-малко от секунда двамата лежаха голи на килима, вкопчени един в друг, обсипващи се с влудяващи ласки.

Устните и езикът му бяха навсякъде. Кожата ѝ изгаряше от влажните им докосвания.

— Вземи ме — умоляваше го тя. — Люби ме, Джим!

Той не чака втора покана, притисна я под себе си и буйно я облада.

Когато Леона отново дойде на себе си, минаваше шест. Лежаха толкова плътно притиснати един до друг, че тя не знаеше къде свършва тялото на единия и къде започва тялото на другия. Главата на Джим лежеше върху плоския ѝ корем. Косите му бяха мокри от пот. Помилва ги нежно.

— Джим, любими, знаеш ли колко е часът?

Той измърмори нещо неразбираемо и тя продължи:

— Шест часът е, а ние лежим голи в офиса. Представи си, че шефът ми мине оттук тази вечер!

Джим вдигна глава и я погледна замислено и малко тъжно.

— Какво ти е, скъпи? — попита Леона загрижено.

Изражението му ѝ вдъхна страх. Той беше някак си променен. Нещо се бе случило с него. Защо не казваше нищо? Не забелязваше ли, че мълчанието му и внезапната му затвореност я нараняват?

Джим извърна поглед към прозореца, но остана безмълвен. Тогава тя скочи и бързо се облече. Изведнъж ѝ хрумна, че сигурно той просто е много уморен! Кой знае кога за последен път е спал в удобно легло. Със сигурност в евтиния мотел, където е отседнал е много неудобно.

Състрадателно му предложи:

— Ако искаш да тръгваме, Джими! Имам чудесно широко легло, там ще можеш да си отпочинеш както трябва. Никой няма да те смущава цяла нощ, дори и аз. Ако пък искаш, да отидем при теб...

Тя коленичи, вдигна нещата му и преметна старите джинси и износения пуловер на рамото му. Накрая Джими изглежда събра смелост.

— Няма да отидем нито при теб, нито при мен — промълви тихо.

— Защо не, Джим? — Леона почувства буца в гърлото си, в очите ѝ се появиха сълзи. — Защо не, скъпи? — повтори тя и прибави горчиво: — Скучна ли съм ти вече?

Веднага съжали за забележката си, когато Джим я погледна разгневено.

— Не казвай това никога повече — помоли я той. — Обичам те, Леона! Как може да ми доскучаеш някога?

Тя се засрами. Искаше ѝ се да избяга оттук, но вместо това се притисна към него и промълви:

— Извини ме, моля те! Наистина беше глупаво от моя страна. Бях само безкрайно разочарована, защото очаквах да бъдем заедно през цялата вечер, а може би и през нощта. Забравих, че не съм единственият човек в живота ти. Колко егоистично от моя страна. Извинението ми е, че те обичам. Не искам да ми липсваш и секунда. Денят беше толкова дълъг, ужасно дълъг без теб! Толкова ти се зарадвах, но съществува и утре, и друга нощ... Има много дни и нощи, които можем да прекараме заедно. Нали е така, скъпи?

Джим я прегърна. Лицето му се притисна в русите ѝ къдрици.

— Така е — потвърди той. — И ти не трябва никога да се съмняваш в това, дори когато... — прекъсна изречението по средата.

— Дори когато какво? — попита Леона и го погледна право в очите.

Но Джим отбягваше погледа ѝ. Случайно ли беше, или нарочно? Нещо не беше наред. Чувстваше го, но изглежда той нямаше желание да говори за това. Както през следобеда, и сега я обзе болезнено разочарование. Защо Джим не беше откровен с нея? Нали знаеше, че тя го обича?

След дълго колебание той каза:

— Случи се нещо, за което още не мога да говоря с теб, Леона! И моля те, не ме питай какво е... По-късно ще ти обясня.

— По-късно? Кога по-късно? — попита изплашено тя.

— Много скоро — тъжно отвърна Джим. — Много, много скоро. Тогава ще разбереш всичко!

— Какво да разбира? Кажу ми, Джим! Не забелязваш ли колко съм нещастна, че ти си... така потаен?

Хубавото ѝ лице беше силно развълнувано. Големите ѝ сини очи бяха широко отворени и изпълнени със страх.

— Не мога. Моля те, Леона, не ме измъчвай!

Леона замълча. Добре! Нямаше да настоява повече.

— Леона! — Той се облече и се извърна към нея. — Ще трябва да отпътувам за известно време. Много е важно за мен и трябва да го направя сам. Това е последният път, когато предприемам нещо без теб! Когато се върна, ще започнем общ живот, ако ти още го искаш.

— Ако го искам? Що за въпрос! — Тя се усмихна. Ако само бе истина това, което ѝ обещаваше! Ако можеше да му вярва! Искаше ѝ се да му вярва, да му се довери. След като го обичаше толкова силно, нямаше друг избор, освен да го чака търпеливо.

— Колко дълго... — Тя преглътна и повтори. — За колко време ще заминеш, Джим?

— Само за няколко дни, най-много за една седмица.

Когато я целуна, тя почувства топлината му и повярва в любовта му. Не разбра причините за заминаването му, но това не я разтревожи. Той я обичаше и това беше всичко, което трябваше да знае. Устните му със страст притискаха нейните и я правеха безволна.

— Никога няма повече да се съмнявам в любовта ти, Джими! Никога!

Бледа и изморена след безсънната нощ, тя усещаше тялото си като смазано, но сините ѝ очи светеха щастливо. Тя му вярваше.

Джими я придърпа силно към себе си, целуна челото ѝ, бузите ѝ, устните ѝ. Почувства възбудата, която я обзе. Ако не трябваме той сега да тръгва, то...

— Тръгвай — настоя Леона. — Върви, мили, не мога да устоя повече на близостта ти. Умирам от желание!

Джим се обърна бързо и излезе. Тя сложи ръце на гърдите си и остана дълго със затворени очи в тихата стая, изпълнена с невидимото присъствие на Джим. Възбудата ѝ преминаваше бавно, после се почувства силно уморена. Навън беше се стъмнило, когато сънena и с бавни крачки напусна сградата.

VIII

— Разкажи ми още веднъж всичко отначало, Леона! Опитай се да си спомниш всички подробности и не пропускай нищо. Може да е важно, и моля те, престани да плачеш!

Леона и Бланш лежаха по корем върху плетени сламени рогозки на плажа. Беше неделя, точно дванадесет часа. Юлското слънце грееше безмилостно. Бланш беше разтворила чадъра на червени точки, който винаги носеше на плажа. Бялата ѝ кожа — кожа на чувствителна червенокоса жена — не понасяше силното слънце.

В червен бански костюм, Леона изглеждаше значително позагоряла. Тя обичаше морето и слънцето. През летните месеци русите ѝ коси бяха избледнели, а синият цвят на очите ѝ изглеждаше още по-наситен. Но днес погледът ѝ беше без блясък и тъжен.

— Не плача — отвърна отпаднало.

— Плачеш — настоя Бланш. — Това не са ли сълзи?

Какво се беше случило? Както се бяха уговорили, в неделя преди обяд Бланш извика Леона да ходят на плаж. Тя беше много любопитна да види Джим Крос и още от вратата на жилището се развика:

— Къде е той? Къде се е скрил?

В отговор Леона зарίδα силно. Смутена, приятелката ѝ я прегърна и я притисна до гърдите си.

— Какво се е случило? — попита по-тихо. — Офейка ли?

Леона кимна отчаяно.

— Е, чудесно — отбеляза Бланш саркастично. — Хайде, пригответи си нещата! Ще обсъдим това на плажа.

Тъкмо това и правеха сега.

Леона вдигна русите си къдрици. Няколко кичура бяха увиснали ниско над изпотеното ѝ чело. Изглеждаше тъжна и отчаяна, но и така беше много красива. Много млади мъже поглеждаха предизвикателно към двете жени на плажа, но те не им обръщаха внимание. Бяха заети със себе си и по-точно — с нещастieto на Леона.

— Какво да ти разказвам? Той замина. Просто изчезна.

Да, това се бе случило! Джим се беше изпарил и отнесъл със себе си нейното доверие, копнежи, нежност и любов! Светът изведнъж стана сив и студен, горещото слънце вече не я топлеше. Просто беше забравил да я вземе със себе си. Беше я забравил... забравил... Тя покри с ръце очите си и заплака.

— Моля те, Леона, чуй ме! Няма смисъл! Събери силите си най-после! — Бланш се премести близо до нея и махна ръцете от лицето ѝ. — Говори за това! Дори и да боли, може да ти помогне да се съвземеш.

— Знам — промълви Леона. — Опитвам се.

Започна тихо да разказва.

— Беше четвъртък вечерта, след работно време. В пет часа се срещнахме в офиса. — Неспokoйните ѝ ръце ровеха в горещия пясък, който се плъзгаше между пръстите ѝ.

— По-нататък — насърчи я приятелката ѝ.

— В офиса... в офиса...

— Това вече го чух. — Бланш завъртя нетърпеливо очи. — Срещнахте се в офиса, и после?

— После — Леона леко се изчерви, — после се любихме.

— Любихте се. Това е напълно нормално, щом толкова се привличате един друг, и няма защо да се изчервяваш! Не се ли карахте? Имаше ли някакви разногласия?

— Не, никакви! Ние бяхме изцяло погълнати от любовта си. Аз поне си мислех до този момент, че е било любов, а за Джим сигурно е било само приятно изживяване. Впрочем, той беше съвсем друг тогава, не както през нощта и през деня преди това. Беше толкова тъжен и отсъстващ духом, дори и когато отчаяно се вкопчи в мен и аз му направих забележка...

— Каква забележка?

— Казах и съжалих веднага за това: „Скучна ли съм ти вече?“.

— И как ти хрумна да го питаш това?

— Просто защото бях твърде разочарована, че не иска да дойде и да прекара нощта при мен. При това очите му изглеждаха толкова тъжни, като...

— Не ставай поетична! Искам факти — прекъсна я Бланш нетърпеливо.

— По-късно ми каза, че трябва да отпътува за известно време.

— И защо?

— Не каза. Спомена само това, че ще отсъства няколко дни, най-много седмица.

Бланш въздъхна облекчено.

— Не мога да те разбера. Защо се отчайваш? Отпътувал е за седмица, обещал след това да се върне. Къде е проблемът?

— Защо не ми се обажда, Бланш? По целия свят има телефони.

— Не ти се обажда, защото вероятно няма време. Но той ще се върне след няколко дни, Леона! Защо не искаш да му вярваш? Ти ми го описа като необичаен мъж и трябва да приемеш и че ще се държи необичайно. Може да не понася телефоните!

— Моля те, Бланш! Няма такова нещо.

— Боже мой, Леона! Мислех, че този тип се е отнесъл брутално с теб и просто е изчезнал, след като ти се обливаш в сълзи, а всъщност няма нищо подобно!

Леона я погледна смаяно.

— Наистина ли мислиш това, което казваш? — попита тя и сините ѝ очи започнаха да блестят, изпълнени с надежда.

— Бих ли могла да те залъгвам? Твоят Джим след няколко дни ще бъде отново тук и ще се прегръщате. Сега се усмихни и да се наслаждаваме на хубавия ден! Впрочем, хрумна ми още нещо! Как не се сетих веднага! Щом като ти се струва трудно да чакаш, защо ти не му се обадиш?

— Къде?

— Нямах ли му адреса и телефонния номер?

Леона тръсна глава.

— Наистина ли ги нямаш? — попита Бланш учудена. — Наистина си си изгубила ума, Леона! Когато спиш с един мъж, се пита за адреса му! Не искам да те натъжавам, иначе пак ще изпаднеш в паника, макар че... — Тя изведнъж се удари по челото. — Можеш да използваш документите в офиса ти, които е попълнил за „Юнайтед филм корпорейшън“ — име, адрес, телефонен номер, рождена дата и така нататък.

— Име... Телефонен номер... — Леона скочи така, че опря главата си в плажния чадър, който бавно се прекатури на една страна. Преди Бланш да го изправи, от всички страни се спуснаха доброволци и издърпаха чадъра от ръката ѝ, щастливи да покажат готовността си за помощ. Бланш се разсмя.

— Не си правете труда, господа! — подвикна им лъчезарно. — И без това се махаме, нали, Леона?

Леона с шеметна бързина събра нещата си и ги напъха в чантата. Адресът на Джим! Телефонният му номер! Как не се сети за документите! Ако знаехте адреса му, можеше поне да му пише?

— Готова ли си? — попита, докато нахлузваше сандалите и намяташе бялата си хавлия.

— Не още. — Бланш реши червените си къдрици, при което беше наблюдавана с възхищение от някой и друг чифт мъжки очи. — Иди да отключиш колата! Аз идвам веднага!

След няколко минути, седнала вече в колата до Леона, попита:

— Ключът от офиса у теб ли е? Защо да не отидем направо там?

— Точно това възнамерявах.

Леона сияеше. Отново намери почва под краката си. Адресът и телефонният номер на Джим толкова улесняваха всичко. Светът отново просветна в розова светлина. Небето и слънцето се смееха в надпревара. Наистина ли беше напълно отчаяна преди няколко минути?

Караше толкова бързо, че Бланш се боеше от глоба за нарушение, но всичко мина добре. След десет минути паркира пред високата сграда и двете жени излязоха от колата. Когато пристъпиха в голямото фойе, портиерът ги посрещна учуден.

— Идвате на работа при такова хубаво време, мис Блумфийлд?

Леона натисна копчето на асансьора и отговори:

— Забравила съм нещо. След пет минути ще се върна.

Ръцете ѝ трепереха така, че не можа да пъхне ключа в ключалката, когато застанаха пред вратата на офиса.

— Остави на мен. — Бланш взе връзката с ключове от ръката ѝ и отключи.

Леона мълчаливо нахълта и отвори средното чекмедже на бюрото. Спомни си, че попълнените от Джим документи беше пъхнала тук, и след като поразрови из купчината книга, ги измъкна с победоносна усмивка и ги тикна пред лицето на Бланш.

— Заповядай! Вече имаме това, което търсехме. Винаги съм знаела, че си умна, но идеята ти днес е направо гениална. Затова на теб се пада честта да ги прочетеш!

Седна на ръба на бюрото, изпълнена с очакване, и наблюдаваше Бланш, която внимателно се зачете в смачканите документи.

— Е? — попита накрая Леона нетърпеливо. — Чети де!

Бледото лице на Бланш стана още по-бледо. Невярващо надигна глава и погледна в очите на сияещата и изпълнена с надежда Леона.

— Никакъв адрес! Никакъв телефонен номер! Направил си е шега с теб, Леона — пророни тихо.

— Как така шега? Какво говориш? — Леона издърпа с бързо движение листа към себе си и трескаво го зачете.

— Това... това... това... — заекна ужасена с пепеляво лице и изпусна документа. Бавно се свлече на стола, а Бланш се наведе да вземе падналия лист и го прочете на глас:

— Местоживееене: Навсякъде, където ми харесва! Телефонен номер: Навсякъде, където могат да ме открият! Професия: Артист в живота! — Едва се осмели да погледне приятелката си и измърмори: — Твоят непознат цирков ездач е чисто и просто шут! Не бих се учудила, ако е изчезнал завинаги.

Това си казваше Леона през следващите седмици, денем и нощем. Особено след посещенията си при лекаря, който тържествено ѝ заяви:

— Сърдечно ви поздравявам, мис Блумфийлд! Вие сте бременна!

IX

Пиер Босиер, сияещ и щастлив, следван от стария си иконом, напусна разкошната си моторна яхта и стъпи на пристанището на Антигуа. Носеше на ръце малко русо момченце, което се бе вкопчило във врата му и му говореше на ухото:

— Баба наистина ли ще ми се зарадва? Ще ме чакат ли моите приятели? Ще мога ли с часове да играя с тях, без да се изморявам? Татко, татко, ужасно съм нетърпелив да се върна вкъщи!

Пиер с обич притисна крехкото телце на детето към себе си и успокояващо му заговори:

— Ти издържа на всичко, милото ми! Баба ти е приготвила най-вкусните сладкиши на света за теб, а дядо ти е нахранил кончето, което ти подари миналата година за Коледа, и го е приготвил за езда. Ще можеш да яздиш, ще можеш да скачаш, да бягаш, да спортуваш, да плуваш, Ники! Лекарят в Лондон те излекува напълно!

— Мога ли да не се страхувам вече? — попита малкият.

— Никога вече! Сърцето ти е съвсем здраво! Ще дишаш както другите деца. Искам да се опиташ да забравиш времето в болницата, Ники! Ще обещаеш ли това на татко си?

— Обещавам ти, татко!

— Съгласен ли си утре да отпътувам за един-два дни до Флорида, Ники? Ние дълго говорихме за това и мисля, че ме разбра.

— Да, татко. — Момчето погледна Пиер с разбиране. Изглеждаше над петгодишно, макар че не беше по-високо от тригодишно дете. — Ти трябва да отидеш при една жена, която е много мила. Разбира се, че разбрах това, татко! Ще я доведеш ли?

Пиер Босиер вдигна рамене.

— С удоволствие бих я взел при нас, Ники, но още не знам дали тя иска това. Скоро ще разберем. Жан!...

Той се обърна към икономата, който влачеше два големи куфара.

— Жан, да ти помогна ли? Ники може да върви сам много добре. Дребният мулат тръсна глава.

— Няма нужда, сър! Освен това, колата вече ни чака!

Пиер Босиер повика един полицаи от пристанището и му поръча:

— Грижете се добре за яхтата! Утре сутринта ще се върна! Само ще заведа Ники при баба му и дядо му, ще пренощувам там, а после ще отплувам в посока Флорида за Дайтън бийч. Яхтата трябва да бъде грижливо охранявана и да е в изправност. Мога ли да разчитам на вас?

Тъмнокожият полицаи с кръгло лъщящо лице сияеше в спретнатата си бяла униформа.

— Ще уведомя веднага монтьорите в работилницата не се грижете за това, мистър Босиер! Как е новият ви филм? Но преди всичко — какво прави нашият малък приятел Николас? Превъзмогна ли операцията в Англия? Всичко наред ли е вече? Сърцето му напълно здраво ли е?

— Пусни ме, татко! — Ники скочи от ръцете на баща си и застана пред полицаия. — Йеее, йеее, сър? Здрав съм като риба в Карибско море, така каза професор Марни в Лондон! Когато порасна, ще нося също такава хубава униформа като вашата и ще бъда такъв як и силен, нали, татко? — Обърна се, очакващ отговор, към Пиер, и двамата възрастни се засмяха.

— Моите поздравления! — Полицаят стисна ръката на Пиер. — Цяла Антигуа стискаше палци, мистър Босиер! Всички се молихме за малкия и се надявахме, че в Англия ще му помогнат! Веднага ще разпространя радостната новина. Николас Босиер превъзмогна тежката операция на сърцето като смел малък мъж и оздравя напълно, не е ли така?

Бащата и синът кимнаха заедно и отговориха:

— Така е!

И Пиер добави:

— В най-скоро време ще го отпразнуваме. Вие, колегите ви и цяла Антигуа трябва да бъдете наши гости. Нали?

Малкият кимна, после побягна бързо към една бяла шестместна лимузина и изчезна в нея. Беше колата на семейство Босиер, което притежаваше бананови и портокалови плантации горе в планината и огромни насаждения със захарна тръстика около крайбрежието. Пиер и мулатът Жан последваха малкия. Шофьорът подкара с висока скорост към бялата вила в Сент Джонс, столицата на Антигуа. В града всички

познаваха бялата лимузина и ако видеха Пиер и малкия Ники, нямаше да ги оставят да стигнат бързо там, за, където са тръгнали.

— Къде да карам — при родителите ви, или директно у вас? — попита шофьорът.

Николас беше седнал до него и си играеше с униформената му фуражка. Пиер Босиер притежаваше една разкошна вила на най-високото възвишение на остров Антигуа. Беше строена след сватбата му с русата жизнерадостна англичанка, починала при раждането на Николас. След смъртта на жена си той почти не живееше там. Двамата с Ники предпочитаха да пребивават при старите Босиер, чиято вила се намиреше няколко мили по-нататък.

Майката на Пиер беше отгледала с много любов малкото дете, което не помнеше истинската си майка, но и не чувстваше липсата ѝ. Поне до операцията преди пет седмици. Оттогава по странна прищявка започна често да пита Пиер дали не може да си има истинска майка, а баща му винаги отговаряше:

— Ще видим? Не зависи от мен, Ники! Ако искаш да имаш майка, то тя трябва да бъде най-добрата, най-хубавата и най-веселата, нали, Ники? Понеже такава майка се среща много рядко, трябва да се търси дълго, макар да съм сигурен, че съм намерил истинската.

— Но защо тя не живее при нас? — питаше Ники разочаровано.

— Ще ти обясня по-късно, Ники, имай малко търпение! Сигурно скоро ще живее при нас. Аз трябва да ида при нея и да ѝ обясня всичко. Тя не те познава, не познава и баба ти и дядо ти. Не е била още в Антигуа.

— Къщата ни в планината също ли не познава? — бе попитал Ники любопитно.

— Тя не знае нищо за това, което ни принадлежи, Николас! Изгарям от желание да видя изражението на лицето ѝ, когато ѝ разкажа за теб.

— Мислиш ли, че ще ме обича, татко?

— Ще те обича със сигурност, убеден съм, дори и повече, Ники! И как само изглежда! Като ангел... — Гласът на Пиер потрепери и когато Николас погледна по-внимателно баща си, забеляза навлажнените му очи.

— Карай при родителите ми — нареди Пиер на шофьора. Не след дълго стигнаха до просторната стара къща. Колата едва беше

спряла, когато Николас изскочи като светкавица и извика:

— Мога да бягам, да скачам, да дишам дълбоко! Бабо, дядо, вижте! — И докато крещеше с пълно гърло, се затича към една слаба тъмнокоса жена и висок стар мъж, които протегнаха ръце към русото дете. И тримата се завъртяха на място като въртележка, а русите коси на Николас се развяваха от вятъра. Пиер видя това още от колата и тази сцена го трогна. Сега наистина всичко беше наред! Детето беше здраво и той ще може вече да се погрижи за новата си любов! Още утре сутринта ще отпътува за Флорида.

Вечерта Пиер и родителите му седяха на покритата с навес дървена веранда, от която се виждаха далечните зелени острови, които като огромни гърбове на костенурки надничаха от тъмносинята вода. Подухваше свеж бриз и разхлаждаше горещата тропическа вечер.

Майката на Пиер, слаба тъмнокоса жена, чиято хубост синът беше наследил, отпиваше на малки глътки разхладителната напитка и попита:

— Много ли си изморен, Пиер, или ще можеш още малко да ни разкажеш за Лондон и за операцията на Ники? Най-вече ме интересува защо така ужасно дълго продължи всичко? Професор Марни първоначално говореше за две, най-много три седмици.

— Но професорът не бе предвидил усложненията, които възникнаха след операцията! Отнасяше се за живот и смърт. Ники се пребори като малък смел лъв и беше сърцераздирателно да се наблюдава това. Не мислех, че е възможно да се крие такава сила в неговото малко тяло.

— В „Кинг Джордж“ ли беше отседнал? — попита бащата на Пиер, седнал като за рекламна снимка в бялото плетено кресло с протегнати дълги стройни крака. Когато веднъж в годината пристигаше в Лондон, семейството отсядаше винаги в „Кинг Джордж“.

— Да, татко! — кимна Пиер и продължи: — Макар че много рядко използвах стаята си. Поставиха ми кушетка в болничната стая на Ники и почти не се осмелявах да я напусна. Чувствах, че трябва да се боря заедно с малкия. Не можех да мисля за нищо друго, освен: „Той трябва да издържи, трябва да издържи!“. Останалият свят просто не съществуваше повече, затова почти не ви се обаждах.

— Ах, Пиер! — Майка му вдигна чашата и я изпи. — Знаем как си се чувствал. Не бива да се извиняваш.

След тези думи и тримата замълчаха и наблюдаваха далечното море, в което бавно потъваше кървавочервеното слънце.

— Колко е хубаво тук и колко красиви са Карибските острови в сравнение със сивия Лондон! Когато Леона ги види... — Пиер прекъсна изречението по средата и родителите му го погледнаха изненадано.

— Леона? — попита любопитно майка му — Коя е Леона?

От години Пиер не показваше интерес към жените. След смъртта на съпругата му в дома му не беше се появявало женско същество. Дълго не можеше да забрави англичанката, за която бе женен толкова кратко време. За да заглуши мъката си по нея, прие предложението на известен филмов режисьор да участва в един от неговите филми. Нуждаеше се от промяна, от нова среда и нови занимания. Изненадващо стана известен още след първия си филм, а най-изненадващото бе това, че през целия си живот не бе посещавал никакви актьорски школи нито се бе интересувал от актьорство. Покъсно го привлякоха многото пари, които печелеше от филмите. Семейство Босиер беше богато, но предстоящата операция на момчето струваше много пари, а Пиер не намираще за естествено да оставя заможните си родители да поемат разноските.

Възнамеряваше след операцията на детето да се снима най-много в по един филм на година. Смяташе филмовото изкуство за доста скучно. Отблъскваха го и колежките му. Тяхната готовност да отидат в леглото с всеки мъж, който им даваше многообещаващи роли, смяташе за отвратителна. С Леона беше съвсем друго.

Той се усмихна по един нов, замечтан начин, и любопитството на майка му нарасна. Цяла вечност не беше забелязвала тази негова усмивка.

— Моля те, не ни измъчвай повече! — помоли го тя, докато бащата на Пиер, изпълнен с очакване, се намести удобно на стола си.

Пиер започна да разказва за телефонния разговор, който проведе от „Юнайтед филм корпорейшън“ с Леона Блумфийлд, секретарка на посредническа агенция „Комедия“ в Дайтън бийч, за това, че собственият му дубльор е ранен.

— Самият аз не трябваше да играя опасните сцени при ездата — обясни той. — Договорът ми го забраняваше. Тогава ми хрумна идеята самият аз да се дублирам! Операцията на малкия приближаваше и исках

да се върна вкъщи. Просто нямах време да чакам за подходящ дубльор. Щеше да продължи дни и седмици.

— Не отклонявай вниманието ни от жената, която най-много ни интересува — помоли баща му.

— Леона имаше толкова мил глас, че аз просто трябваше да се запозная с нея! Тя събуди в сърцето ми чувства, които мислех за винаги умрели.

Гласът на Пиер стана съвсем тих. Родителите му го разбираха. След последните си думи направи дълга пауза. После продължи и майка му с облекчение установи, че гласът му отново прозвуча ясно и една радостна искрица заблестя в тъмните му очи.

— Представих се за моя собствен дубльор и всички ми повярваха, като започнем от Тони Хустлер, известния режисьор, до Леона Блумфийлд. Леона беше най-лесна, тъй като никога не ме е познавала като Пиер Босиер. Изиграх ролята на напълно обеднял безработен и лекомислен цирков ездач. Първо, защото така можех да получа работа като дубльор в „Юнайтед филм корпорейшън“, и второ, за да изпитам Леона дали е способна да обича един беден мъж заради него самия! Това, че можеше да ме обича, ми стана ясно още от първия момент на нашата среща. Тя е очарователна, трябва да я видите! Много прилича на майката на Ники, но не за това я обичам, би било нечестно! Обичам я, защото е едновременно срамежлива и страстна, дръзка и нежна, енергична и сдържана, обаятелно хубава и много естествена...

— Достатъчно, достатъчно — прекъсна го развеселен баща му. — Вярваме ти, че я обичаш. Не се впускай в подробности!

Майка му се смееше. После плесна два пъти леко с ръце и помоли един от прислужниците:

— Донеси няколко фенера, Барбу, и още една бутилка от същото вино!

Погледна към трите празни чаши и каза:

— Трябва да вдигнем тост за новата любов на нашия син, не мислите ли? — Бащата и синът кимнаха и тя продължи: — И после? Какво стана, след като се запознахте?

— Страстно се влюбихме един в друг, мамо!

— Как ѝ обясни кой си ти в действителност?

— Не съм ѝ обяснил още.

— Още не си? — попитаха в един глас родителите му, и мисис Босиер, тръсвайки глава, прибави: — Обясни ми, моля те, по-точно! Не си ли й се обаждал от Лондон? Или искаш да кажеш, че почти седем седмици не сте се чували, макар че я обичаш страстно?

Погледна Пиер с недоумение. Коя жена ще позволи да бъде толкова дълго пренебрегвана?

— Не можах — призна Пиер, съкрушен от угризения на съвестта. — Не можех нито да пиша на Леона, нито да й телефонирам, тъй като през цялото време се борех за живота на Ники, мамо! Всички мои чувства кръжаха около него. Просто смятах, че мое задължение като баща е напълно да се съсредоточа върху детето. Може би това е последното стопроцентово нещо в живота ми, понеже отсега нататък Ники и Леона ще трябва да разделят любовта ми.

— Но... — погледна го майка му почти ужасена — ако тази Леона не те чака? Кой може да й се сърди? Как можеш да седиш спокойно и да пиеш вино с нас? Аз на твоето място...

— Ти на мое място също ще доведеш първо Ники вкъщи, мамо. Това беше мое задължение. Утре много рано ще тръгна на път.

— Бог да те благослови! — каза баща му тихо. Барбу беше донесъл виното и фенерите и Пиер наблюдаваше замислено как пълни чашите.

— За Леона! — вдигнаха на здравица родителите му и Пиер се чукна с тях.

— За Леона! — повтори той и замечтана усмивка просветли отново чертите на лицето му. Изпразни чашата на две големи глътки и се изправи бързо.

— Стискайте ми палци! — помоли той и се раздели с майка си с лека целувка по челото. Махна с ръка на баща си. — И една последна молба, мамо. Ще се погрижиш ли стаята ми да бъде проветрена и разтребена? Няколко цветя няма да бъдат излишни. Сама разбираш, че Леона трябва да се почувства добре при нас.

— Ако в твоя малък палат с най-хубавия изглед на света не се чувства добре, трябва да е напълно сляпа — подхвърли баща му. — Утре ще пратя един градинар да оформи цветята и храстите в двора.

Пиер се усмихна признателно на родителите си.

— Ники знае, че отново съм на път и че може би ще му доведе майка. Вярвам, че това го интересува, но понито и новото му чувство

за живот ще го развличат до моето завръщане.

Х

— Как си, Леона? — Беше Бланш, задъхана в паузите между две танцови репетиции. Откакто разбра, че Леона е бременна, не минаваше и ден, без да се осведоми за състоянието ѝ.

— Добре съм, Бланш! Вече съм във втория месец! — Леона се смееше, но смехът ѝ прозвуча слабо и измъчено. От буйната ѝ жизненост, с която очароваше всички около себе си, не беше останала и следа. Беше тъжна и потисната.

— Нямах предвид телесно, а душевно.

Бланш много добре знаеше, че приятелката ѝ е пред нервен срив. След като научи от лекаря новината, дни наред ходеше с насълзени и зачервени очи и беше неспособна да се съсредоточи върху работата си. Имаше усещането, че не можеше да мисли, а само да чувства, а към Джим Крос изпитваше тъга и яд, любов и нежност. Не искаше да вярва, че се е заблуждавала в него. Невъзможно бе да е изчезнал завинаги! Но фактите говореха против това, тъй като нито се появяваше, нито ѝ пишеше или телефонираше. Не разбираше това. Понякога вярваше, че е само лош сън, от който всеки момент ще се събуди. Силните ръце на Джим ще я прегърнат и двамата ще се смеят на този глупав сън.

Щом се прибереше от работа, тя се разхождаше неспокойна насам-натам из малкия апартамент, но не издържаше и тичаше към плажа, на онова място, където тя и Джим се бяха любили през дългата нощ. После, обляна в сълзи, се връщаше обратно с надеждата, че ще намери писмо или картичка от него в пощенската кутия, макар че постоянно се убеждаваше в обратното.

Отчаянието я съкрушаваше. Беше достатъчно лошо да изгуби Джим завинаги, но още по-лошо беше да има дете от него. Как ще го отгледа? Почти нямаше контакт с майка си. Тя беше два пъти развеждана, живееше в Калифорния и разговаряха рядко. Как ще обясни по-късно на детето си, че баща му е изчезнал?

Как би реагирал Джим, ако узнаеше за нейната бременност? Но най-кошмарното бе това, че тя още го обичаше! Не можеше да го забрави, въпреки усилията. Той беше голямата любов в живота ѝ, макар че не го познаваше и седмица. От друга страна, всяка секунда от тяхната среща беше безкрайно ценна за нея, а любовта и времето бяха две напълно различни неща. След Джим Крос не би могла да обича никой друг мъж, във всеки случай не така пълно и всеотдайно.

Къде беше той? Защо не се обаждаше? Действително ли нямаше да дойде повече? При въпроса на Бланш всичко това ѝ мина през ума и започна тихо да плаче. Приятелката ѝ на другия край на телефона се измъчваше от състрадание и съчувствие и трябваше да задържа сълзите си. Но не забеляза нищо, а напротив, каза доста рязко:

— Събери си силите, Леона! Плачът ти започва да ме нервира! Овладей се и се вземи в ръце! По-добре започни да шиеш бебешки дрешки, това ще те отклони от мислите ти.

— Моля те, не говори нищо лошо за Джим!

— Моля те, не говори нищо лошо за Джим! И още го защитаваши! Само да ми падне! Хубаво ще си изпати! — Бланш изпадна в ярост. — Впрочем, днес ще дойда при теб, затова ти се и обаждам. Дисни прави ремонт на танцовата зала и аз съм една седмица в отпуск. Днес е петък — до следващата неделя. Мисля да го прекарам при теб. Имаш ли нещо против? Кажи, ако не е удобно!

Бланш обичаше морето, но не това беше причината, поради която искаше да дойде в Дайтън бийч. С удоволствие можеше да прекара отпуска си в Ню Орлиънс или Сан Диего, да опознае нови градове. Но тя виждаше, че Леона сега се нуждае от помощ и реши следващата седмица да бъде при нея.

— Ела — отговори Леона слабо.

— Ще свършиш ли днес по-рано работа? — попита Бланш.

— Не, макар че бих искала. Сега съм ужасно изморена, а е едва десет часа сутринта. Следващите седем часа са като планина пред мен — така непреодолими. Но ела, ще се радвам!

Целият ѝ живот беше като висока планина! Затвори очи и си пожела да заспи и никога повече да не се събуди. Гласът на Бланш прекъсна апатията ѝ.

— Добре! В пет часа ще бъда на прага на офиса ти. Разкраси се малко, каня те на вечеря, може и да прием по нещо! Имам впечатление,

че се нуждаеш от това.

— Напоследък ми става лошо от пиене!

— Не съм казала, че трябва да се напиваш, Леона! Малко количество няма да ти навреди. Хайде, до довечера!

— До довечера! — отговори Леона и остави слушалката.

Тя се втренчи през прозореца към океана, без да възприема нищо от блестящата му хубост. Беше ѝ все едно. Когато телефонът звънна отново, трябваше да събере сили, за да го вдигне. Гласът, който се обади, в първия момент ѝ се стори познат, но далечен и много неясен.

— Мамо? — попита невярващо. Не беше разговаряла една година с нея. — Това е толкова рядка изненада!

— Знам, детето ми. Тъкмо си мислех, че не сме се виждали цяла вечност, и затова... Знаеш ли, аз се разделих с Фред и искам да те попитам дали имаш желание да дойдеш да живееш при мен, скъпа? Обмисли предложението ми, ще почакам да ми отговориш. Добре ли си? — попита любопитно. — Ние всички сме здрави, добре сме също и твоите лели, братовчеди и братовчедки.

Отдавна не беше чувала нищо за семейството си. Едва можеше да си спомни лелите си, братовчедите си и братовчедките си, и честно казано, най-малко се интересуваше сега как са.

— Радвам се, но трябва да помисля по предложението ти!

— Разбира се, скъпа. Много бих се радвала, ако кажеш „да“. В Калифорния има толкова посреднически агенции, колкото пясък в морето, и веднага би могла да си намериш добра работа. Има също доста атрактивни мъже...

— Майко!... — прекъсна я Леона рязко.

— Какво има? Враждебно ли си настроена към мъжете? Или вече си се омъжила?

— Нито съм враждебно настроена, нито съм се омъжила, майко. За съжаление съм ужасно заета, но ще ти се обадя веднага, когато взема решение. Обещавам ти.

— Добре, добре, скъпа! Ти си, както винаги, моето малко прилежно момиче. Не си се променила ни най-малко! Върши си работата и бъди послушна! Дочуване, скъпа!

— Dochуване, мамо!

Леона се облегна замислено на стола си и мислеше усилено върху предложението на майка си. Трябваше ли да го приеме и да се

премести при нея в Калифорния?

Не беше ли знак от небето, че майка ѝ се обажда точно сега? Тя беше сравнително млада и модерна жена. Не би се възмутила от едно внуче, напротив — би се грижила с любов за него, когато Леона започне работа. Детето би израснало в собствена къща, не биха се грижили чужди хора за него... Представи си едно малко момиченце с блестящи тъмни очи и черни коси като на Джим, и сълзите и мигом потекоха. „Джим, Джим, Джим — мислеше си с горчивина, — наистина ли не ни искаш?“

Денят премина много бавно. Колкото по-дълго премисляше предложението на майка си, толкова повече то ѝ харесваше. Да се махне отгук! Да забрави всичко! В Калифорния сигурно ще ѝ провърви повече. Там нямате да се сеца за Джим. Освен това, една смяна на мястото и жилището би се отразила добре на бебето, а само за това искаше да мисли тя за в бъдеще. Собственият ѝ живот бе станал маловажен. Джим беше изчезнал и заедно с него — любопитството и радостта от живота.

Малко преди приключването на работния ден тя взе решение. Да, ще напусне Флорида! Ще използва присъствието на Бланш, за да подготви преместването си. През следващите дни ще съобщи на шефа си, че напуска. Трябва да се уредят много неща, да се опаковат съдовете, дрехите и бельото... Погледна нетърпеливо ръчния си часовник. Беше пет без десет. Дано Бланш бъде точна! Едва можеше да дочака да сподели с нея голямата новина.

После се сети колко много ще се натъжи Бланш, защото това означаваше раздяла. Дълги години двете бяха неразделни, споделяха и най-интимните си тайни. Трябваше ли сега това да е краят?

Леона беше съвсем изтощена от мисли. Подпря лакти на бюрото и закри лицето си с ръце. Всичко беше толкова ужасно! Да можеше да върне времето няколко месеца назад! Да можеше да бъде отново радостното и безгрижно момиче, както тогава.

Започна отново тихо да ридае. Сълзите се стичаха между пръстите ѝ. Не чу тихото почукване на вратата. Не чу как някой пристъпи в офиса на пръсти и се приближи до нея...

XI

При първото чуруликане на птиците Пиер се надигна от леглото. Беше много рано. Утринното слънце току-що изгряваше и оцветяваше небето в нежно сиво и розово. Облече елегантните си дрехи и си помисли за изтърканите джинси и износения пуловер, който икономът му беше купил тогава от един студент в Дайтън бийч.

Огледа се замислено, преди да напусне спалнята, която в къщата на родителите му винаги беше приготвена за него. Вероятно нямаше повече да спи сам тук. Вероятно Леона щеше да бъде до него в бъдещето му — горе в бялата къща, близо до облаците, с приказна гледка както мечтаеше тя, неподозираща нищо. Сърцето му радостно трепна, като си спомни как Леона се шегуваше със своите фантазии. А къщата действително съществуваше, трябваше само да се нанесат в нея.

Изгледът от терасата беше по-хубав от всяка пощенска картичка. Дори и от широкото, застлано с коприна легло можеше да се възхищава на лазурносиньото Карибско море. Пиер се усмихна. Щеше да се погрижи за това, след настаняването им в тяхната къща мечта, Леона да няма време да се наслаждава на гледката от леглото. Копнееше до болка за съблазнителното ѝ тяло, което толкова страстно реагираше на любовните му докосвания. Веднъж да се озове отново в прегръдките ѝ — кадифената ѝ кожа, твърдите ѝ гърди, копринените къдрици разпилени на бялата възглавница като златисти слънчеви лъчи, тихата ѝ въздишка... Джим простена. Дни наред не биха излизали от спалнята...

Изтича надолу по стълбите и напусна старата къща. Беше помолил за колата в пет часа. Шофьорът тъкмо я изкарваше от гаража. Жан, икономът му, вече беше заел мястото си. Пиер рядко напускаше дома без него. От малък Жан го съпровождаше и охраняваше ѝ той не можеше да си представи да отпътува без него. Жан беше приел тревожното обаждане от Антигуа онази сутрин, докато Пиер, като Джим Крос, беше при Леона в офиса. „Ники е в опасност за живота си

— каза му Жан тогава. — Той и професор Марни са на път за Лондон с личния автомобил на професора! Трябва да дойдеш колкото се може по-бързо!“

С желязно самообладание превъзмогна последните две сцени с ездата, представящ се като Джим Крос. После се добра до яхтата си и се приготви за път. А най-сетне дойде раздялата с Леона! Последно, отчаяно съединяване на телата им. Бяха се вкопчили един в друг, времето беше спряло. Знаеше, че дълго няма да види Леона. Понякога в Лондон през дългите отчаяни нощи, докато бдеше вцепенен над живота на сина си, изпаднал в безсъзнание, мислеше, че тя едва ли вече очаква появата му. А ако не можеше да му прости дългото отсъствие? Със страх прогони мислите си.

— Към летището! — каза на шофьора, докато той палеше колата. — А Жан ще оставим на пристанището!

Бяха се уговорили с иконома той да закара яхтата до Флорида. Щяха да се срещнат на същото пристанище, както преди няколко седмици, когато Пиер се снимаше във филма.

Самолетът имаше три часа закъснение. Вместо в осем часа излетя чак в единадесет. Пиер ходеше неспокойно като разярен тигър в сградата на летището и се овладя едва когато един от многото приятели на семейство Босиер в Антигуа го поздрави и попита за сина му Николас. За успешната операция на малкия се говореше навсякъде из острова.

Най-после самолетът напусна Сент Джонс и Антигуа. Когато се приземи в Маями, беше малко след един. Обедният самолет за Дайтън бийч беше вече излетял. Следващият полет беше в три часа. Докато чакаше, Пиер болезнено чупеше пръсти. Не пожела да телефонира на Леона от летището. Искеше да я изненада! Да стои срещу нея и да я гледа в очите, когато му говори! Със сигурност ще бъде откровена. Беше убеден в това. Нейната искреност и прямота го бяха впечатлили от самото начало.

Беше много развълнуван. Докато беше в Лондон, си мислеше за Леона като един вид спасителен пристан и като щастливо разрешение на всички негови проблеми. Но сега го обземаха съмнения. Виждаше Леона в неизвестни светове, изчезнала завинаги, и изпадна в паника.

Пътниците бяха подканени да се приготвят за полета. Пиер се втурна пръв в самолета. Толкова бързаше да стигне при Леона, че би

могъл дори да изнуди пилота да лети с по-голяма скорост.

След приземяването в Дайтън бийч хукна бързо, като че ли целият гореше в пламъци, и взе първото такси пред летището. Колата спря малко преди пет часа пред високата сграда. Плати, скочи на улицата, втурна се във фоайето покрай портиера и се качи в асансьора. В пет часа без пет минути влезе в офиса на Леона, след като почука тихо на вратата, а никой не му отговори.

Гледката накара сърцето му да се скъса. Леона седеше на стола с гръб към него и тесните ѝ рамене конвулсивно потрепваха. Тя плачеше.

Той се приближи до нея и сложи ръка на рамото ѝ.

— Леона?

Известно време тя остана да седи вцепенена, после се завъртя рязко. С широко отворените си, зачервени от плач очи, изглеждаше като изгубила ума и дума.

— Леона! — повтори той тихо и умоляващо. Тя остана безмълвна, само започна по-силно да трепери.

— Леона? — промълви Пиер за трети път и чак тогава тя изведнъж като че ли се пробуди. Сияеща усмивка изгря върху разплаканото ѝ лице. Пиер протегна спонтанно ръце и с бързо движение я притисна до себе си.

— Това си ти... наистина? — прошепна Леона близо до гърдите му. — О-о, Джим! Ти се върна? — Надигна глава и го погледна втренчено в очите. Не се осмеляваше да мигне от страх, да не би той да изчезне като съновидение.

— Върнах се завинаги, скъпа!

— Завинаги ли, Джими? — повтори ощастлива. — Не сънувам ли?

— Не сънуваш, скъпа! Има само една малка подробност, която трябва да уточня.

— Какво? — попита тя със страх.

— Нищо, скъпа! Не се страхувай, не е толкова важно! Искам само да те помоля да ме наричаш Пиер?

— Пиер? Като Пиер Босиер? — Леона го гледаше невярващо. — Да не си се вживял прекалено в ролята си?

Пиер поклати глава и се засмя.

— О, не! Не е това. Искам само да ме наричаш с истинското ми име, а то е Пиер Босиер!

— Джим, не разбирам нищо! Не можеш да бъдеш Джим Крос и същевременно Пиер Босиер!

— Аз съм просто Пиер Босиер! Само се представях за Джим Крос...

Той разказа на смаяната Леона цялата история ред по ред, като не пропусна Лондон и операцията на детето си.

Леона слушаше изумена. Можеше само да поклаща глава и от време на време да се пощипва по ръката, за да провери дали е будна. Пиер я гледаше с най-милата си усмивка и отново я придърпа към себе си да я целуна.

— Разпознавам те по целувките — прошепна Леона срамежливо в ухото му. — И всъщност ми е все едно дали си Джим Крос или Пиер Босиер. Тялото и нежността ти са същите като преди!

Огромното облекчение, което изпита, я омаломощи. Отново беше щастлива. В прегръдките на Пиер се чувстваше мека, като восъчна кукла. Лицето ѝ изгуби всякакъв цвят и внезапно изпадна в безсъзнание.

Пиер се втренчи ужасен в немощното тяло и панически затърси подходящо място, където да я положи. Лекар! По най-бързия начин трябваше да повика лекар!

Но Леона бързо дойде на себе си. Отваряйки очи, си спомни: „Джим се беше върнал!“.

— Преди да припаднеш втори път, трябва бързо да те попитам нещо. Обичаш ли ме поне още малко? Не заслужавам, знам, но...

— Обичам те, Пиер Босиер! — обви ръцете си около врата му тя и се усмихна нежно. — Безкрайно!

— И ми прощаваш, че те накарах толкова дълго да чакаш?

— Прощавам ти! Обичам те!

Тя искаше да затвори очи и да го целуне, когато погледът ѝ случайно попадна върху отворената врата, и се изчерви. Пиер също се извърна назад и сякаш онемя.

Бланш, за която Леона съвсем беше забравила, беше обикаляла из Орландо да купи малък подарък за бъдещото бебе на Леона. Надяваше се, че това ще я ободри, и реши да е играчка — животно от плат. Един зелен крокодил с жълти очи и заплашително отворена

муцуна. И сега този крокодил надничаше в стаята, а Бланш, скрита все още в коридора, имитираше писъка на гладно кърмаче.

— Как са майката и детето? — провикна се тя зад вратата, докато зеленото влечуго заплашително отваряше и затваряше червената си муцуна.

Пиер Попита тихо:

— Вярно ли е?

— Истина е! След седем седмици!

— Наше дете ли е?

— Разбира се, скъпи!

Той мигновено си представи всичко, което е трябвало да преживее Леона през тези дълги седмици, и я притисна така силно към себе си, че тя тихо извика.

— Ало? Има ли някой? — извика Бланш и весело влезе в стаята, но веднага се спря стъписана. — Кой... е... този...? — попита гневно. — И защо те е прегърнал толкова интимно?

— О-о! — Леона се опита да стъпи на краката си, но Пиер не я пускаше. Тя отново се изчерви и се засмя щастливо.

— Това е Джим — представи тя Пиер. — Всъщност той е Пиер... Пиер Босиер, спомняш си може би?

Бланш присви очи и попита:

— Пиер Босиер? Известната звезда?

Бавно мина покрай двамата, като оглеждаше Пиер от горе до долу.

— Изглежда като Пиер Босиер, държи се като него, облечен е елегантно като Пиер... О, господи! Как намери този мъж, който толкова точно може да копира известния Босиер?

— Но той е истинският! — Леона се засмя, а Пиер кимна утвърдително.

— Да не би да е онзи безсърдечен Джим Крос? — попита Бланш със заплашителен глас. — Забрави ли какво ти обещах? Ще му кажа мнението си честно и откровено. Как можете да зарежете една бременна жена? Подлец!

— Бланш! — опита се да я прекъсне Леона, смеейки се, но Пиер я помоли да замълчи.

— Тя има пълно право, скъпа! Нека да каже какво мисли за мен!

— Бланш, моля те! Всичко е само едно недоразумение — успокояваше я Леона. — Действително говориш с истинския Пиер Босиер! Той ме обича и се завърна! Аз също го обичам, обичаме се!

— И кога ще се ожените?

— Ако зависи от мен — веднага! — отговори Пиер светкавично.

— Това пак ли е някой от вашите безвкусни вицове?

— Напълно сериозен съм — каза Пиер и действително изглеждаше точно такъв. — Впрочем, не мога да отговарям вместо Леона. Тя трябва сама да реши дали да се омъжи за мен.

— О да! — извика Леона щастлива.

— Тогава сме единни. Ще напуснем утре Дайтън бийч с яхтата ми. А приятелката ти ще ни бъде кръстница.

Бланш все още се съмняваше дали този невероятен човек не си правеше шега. Но ако е действително Пиер Босиер, то историята започваше много интересно. Леона — съпруга на кинозвезда? Къде живее той всъщност? Къде отива? Нямаха ли такива известни хора като Пиер огромни къщи? Веднага трябваше да узнае.

— В що за колиба живеете? — попита го нахално. — И къде? Не пускам приятелката си просто така да тръгне, където и да е!

— И в скромна сламена колиба бих била щастлива с Пиер — възрази Леона троснато, макар че Бланш не питаше нея, а Пиер.

— Живея в Антигуа — обясни той. През цялото време ръката му беше поставена закрилящо върху нежната Леона, която постоянно се изчервяваше и пребледняваше при думите на Бланш. — Там имам скромно имение с портокалови дървета, насаждения със захарна тръстика и банани, както и едно любопитно малко момче, което наскоро се пребори със смъртта.

— Можеше и повече да ми разкажете. — Бланш не остана доволна от чутото.

— Засега е достатъчно — каза Леона енергично. — Повярвай ми най-накрая, Бланш! Действително е Пиер Босиер! Ако сега тримата напуснем офиса и седнем на някое уютно, място, мога да ти обясня всичко! И без това нещо огладнях! — Затвори очи и почувства как ѝ се завива свят. През целия ден не беше яла почти нищо. Пиер хвърли на приятелката ѝ укорителен поглед.

— Чухте отговорите на глупавите си въпроси. Бедната Леона умира вече от глад, а вие, уж най-добрата ѝ приятелка, не преставате с

вашето недоверие!

— Бедната Леона седмици наред си изплака очите по вас! — поде Бланш язвително. — А както изглежда, това въобще не ви трогва! Само не се правете на загрижен! Къде бяхте, когато бедната Леона получи радостната информация от лекаря, че е бременна? Тогава трябваше да се грижите за нея! Тогава тя се нуждаеше от вас!

— Ако не престанете да спорите, не искам да ви виждам и двамата повече. — Леона вече стоеше до вратата. — И сериозно мисля това, което казвам — прибави строго. — И така, не можете ли заради мен да си стиснете ръцете и помирите? Желая го от сърце!

Пиер и Бланш се гледаха няколко секунди недоверчиво, после се приближиха един до друг и си подадоха ръце.

— За доброто приятелство! — каза Пиер.

— За доброто приятелство! — повтори Бланш, преглъщайки няколко други хапливи забележки, които с удоволствие би му подхвърлила.

— Това, да ви стана кръстница — мислите ли го сериозно? — попита в асансьора и се почувства малко излишна, тъй като Леона и Пиер само се гледаха влюбено.

Пиер ѝ отговори учтиво:

— Разбира се, че е сериозно, мила Бланш. С най-добрата приятелка на бъдещата ми жена трябва да се отнасям добре, затова... предлагам да е кръстница и гост при нас за цял живот!

— Предложението се приема. — Бланш потърка доволно ръце. — И по-късно с гордост ще си спомням как не изгубих разума си, когато самият Пиер Босиер стоеше срещу мен!

— Но ти винаги си мечтала за него! — подразни я Леона.

— За него мечтаят всички жени! — възрази Бланш и леко се изчерви.

— Напомням ти колко беше развълнувана, когато научи за телефонния ми разговор с него преди няколко седмици.

— Да, но в него може да се влюби само една такава наивна мишка като теб!

Пиер се засмя. Сега те стояха на улицата и се оглеждаха за такси.

— Защо да не отидем в малкия ресторант няколко преки по-нататък, където прекарахме нашата единствена вечер? — попита Леона. — Спомняш ли си, Пиер!

— Дали си спомням! — Пиер хвана двете жени под ръка и се устремиха към ресторанта.

— Майка ми! — изведнъж извика Леона уплашено.

— Какво се е случило с майка ти?! — попитаха Бланш и Пиер едновременно.

— Исках да ѝ телефонирам. Всъщност бях решила да напусна завинаги Флорида и да се настаня при майка ми в Калифорния. Мислех, че детето там би се чувствало по-добре.

— Ще ѝ телефонираме и ще я поканим на сватбата, скъпа!

Пиер потрепери. Ако беше пристигнал ден-два по-късно? Вероятно Леона щеше да е заминала и той нямаше да я види никога повече! И детето! Нямаше да узнае за него! Прилоша му.

— Извинете — помоли той и бързо се отправи към тоалетната.

— Кажете ми, вярно ли е всичко това, което слушах досега, или този Пиер ме заблуждава? — попита Бланш недоверчиво приятелката си. — Просто не мога да повярвам! Ти и известният Пиер Босиер? Всъщност, знаеш ли каква златна рибка си хванала?

Леона гледаше замислено вратата, зад която изчезна Пиер Босиер.

— За мен е важно само, че ме обича, и сега съм напълно сигурна в това. Всъщност знаех, че Джим ще се върне някой ден.

— Виждаш ли, че пак го назова Джим!

— Бланш, позволи ми да ти разкажа историята отначало...

Тримата прекараха нощта в малкия апартамент на Леона. Пиер остана цялата нощ до леглото ѝ, седнал в едно старо кресло, тъй като нямаше свободно легло за него. Но той беше щастлив да може да наблюдава часове наред милото ѝ умиротворено лице.

На сутринта Жан чакаше господаря си на пристанището на Дайтън бийч. Беше доста учуден, когато Пиер пристигна с две млади красиви дами.

— Русата ли е? — попита той тихо Пиер. — Повече ми харесва от червенкосата. Николас ще бъде възхитен от нея.

— Русата е — прошепна Пиер.

Той вече реши да отложи плаването с яхтата до Антигуа, тъй като то би продължило твърде дълго. Щяха да вземат редовния полет за

Сент Джонс. Не искаше да кара родителите си, и преди всичко Николас, да ги чакат много. Но всъщност сега не мислеше толкова нито за сина си, нито за майка си и баща си. Представяше си бялата спалня... широкото легло... Леона върху белите копринени чаршафи... нейното сладко голо тяло, топящо се в прегръдките му... тяхното страстно сливане един с друг...

Не можеше да чака! Полетът му се стори твърде дълъг, макар че нямаше и два часа. От Маями беше уведомил родителите си и когато в Сент Джонс слезоха от самолета, елегантната бяла лимузина вече ги чакаше.

Бланш попадеше от една изненада в друга, докато Леона едва забелязваше заобикалящия я свят. Тя просто беше щастлива да има Пиер близо до себе си и да вижда хубавото му лице. За нея то беше много по-ценно, отколкото изгледът към великолепното Карибско море.

На Бланш ѝ определиха една стая в къщата на родителите му. Пиер сърдечно поздрави майка си и баща си, но за кратко. Бързаше много да покаже на Леона къщата горе на хълма. Не им предостави много време да огледат бъдещата му жена по-внимателно и да се запознаят с нея.

Също и Николас, когато го повикаха от парка, поздрави русата красива жена само с доволно кимване, и отново се втурна към малките си приятели, за да не пропусне много от играта. По-късно щеше да се запознае с Леона, не сега!

Съобразителната Бланш също прояви разбиране. Тя почти набута двамата в голямата лимузина. Най-последно бяха сами! Когато спряха пред бялата вила, Пиер и Леона слезоха почти тичешком.

— Можете да се върнете обратно при родителите ми, засега не се нуждаем от вас — нареди Пиер на шофьора. Още докато колата завиваше по широката алея, Пиер вдигна Леона на ръце и я понесе нагоре по стъпалата. Насочи се веднага към украсената с цветя спалня. Внимателно я положи върху копринените завивки и попита:

— Добре ли се чувстваш? Бихме могли...

По-нататък не продължи. Леона протегна ръце към него. Тялото ѝ копнееше толкова силно за целувките му, че не можеше да чака. Пиер ѝ помогна да се съблече.

— Ела! — шепнеше тя страстно. — Не мога да чакам повече!
Умирам от желание!

— Имаме време, много време... — отвърна Пиер и започна да целува ухаещата ѝ кожа.

Леона се възпламени от желание.

— Моля те! — каза тя пресипнало. — Люби ме!

— Как мечтаех за това през тия дълги седмици! — изтръгна се от гърдите му като стон. — Моя малка морска русалка, с темперамент на тигрица!

Леона вече почти не го чуваше. Беше заета да му докаже, че сравнението му е вярно. Две копчета на ризата му бяха вече скъсани...

Издание:

Лайза Уолас. Желание, надежда и мечти

Американска. Първо издание

ИК „Слово“, Велико Търново, 1995

Редактор: Александър Александров

Коректор: Красимира Атанасова

ISBN: 954-439-326-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.